THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to P. Ezinga, 1050 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF

Associate Editors:

G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. VIII, No. 10 FEBRUARY 15, 1932 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

Justified Rather Than The Other

> I tell you, this man went down to his house justified rather than the other . . . . Luke 18:14.

Justified rather than the other!

The justified one, not only on the particular occasion when Pharisee and Publican went up into the temple to pray, but always, is the self-humbled, the contrite, the broken-hearted . . . .

The other, not only when the Pharisee prayed with himself as pictured in the parable, but at all times and places, is the proud, the self-exalting, the man that labors under the vain imagination that his infinitessimally small speck of dust ought to have significance before God!

The truth thus illustrated is, that he that exalteth himself shall surely be abased and he that humbleth himself shall surely be exalted.

And the reason is evident: God is God!

It is He that justifieth, not we ourselves. We may prefer to bring ourselves, our lives, our walk, our works, our words and thoughts and inmost heart and mind, before the bar of our own justice; we may find delight in passing judgment upon ourselves, in rendering our own verdict, in pronouncing our own sentence, — it is of no avail. It is God that justifieth! Not until He renders the verdict, not until we receive His sentence in our inmost heart, that He beholds no iniquity in us, can we return from His presence to our house justified . . . .

This man . . . . and the other; what a difference!

Both are religious; both go to the temple; both present themselves apparently before the face of God; both seem to pray . . . .

"The other," in speaking to the Most High, apparently at least, brings with him all the rest of men before the bar of justice in heaven. He is his own judge and the judge of all. And the judgment he passes is decidedly favorable with respect to himself and just as decidedly damning to all the rest of his fellow-men: I thank Thee, that I am not as other men are, extortioners, unjust, adulterous, or even as this publican! All humanity he divides into two classes: the one class is he, the other comprises all the rest of men. And judging himself in comparison with all the rest he raises himself to a feeling of apparent thankfulness that he is the only good men before the face of God in all the world, while all others are sinners, wallowing in the mire of corruption. And thus lifting up himself above the rank and file of all men, he casts a disdainful look in the direction of "this publican" and feels confident that the Lord will thankfully notice the inmeasurable difference between himself and this wretched extortioner and will be greatly pleased with the presence and prayer of such a good man as himself in the temple . . . .

How "the other" zealously serves the Lord . . . . in his own estimation!

He exceeds in virtue the very demands of the law! For, the law would require only one fast a year, on the great day of atonement; but he, "the other," fasts twice a week! The law would strictly demand tithes of only the increase of the cattle and of the fruit of the land, but he pays the Lord a ten-percent income-tax of all that he possesses and procures. He has no sins to confess, is no thief or adulterer or extortioner, or even a publican; before the countenance of the Most High he discovers nothing that might constitute an occasion for shame and self-humiliation. And, on the other hand, many works he is able to recount before the supreme bar of justice that must surely entitle him to a special, even to an exclusive place of glory in heaven. Even the Lord will know how to appreciate such men as "the other"! . . . .

And "this man"? . . . .

What a picture he makes in that temple!

He appears to be dumb! Nothing he has to boast. He does not speak of his *works*. Good works he seems not to remember; bad works to enumerate he dare not; and useless it would be to attempt, for they are more than he can count. The works are all bad. Besides, it is not the works that crowd in upon his consciousness at this moment, now he stands in the very presence of the Holy One. He is thinking of *himself*. What troubles him is not to be expressed in terms of works and deeds which he committed; it is much rather himself, his mind and heart, his very nature. Not that he *did* sin, but that he *is a sinner* causes within him a feeling, a profound consciousness of being utterly broken and abased, abominable in the sight of God! . . . .

And in that consciousness he dares not draw near, neither to the sanctuary nor to this Pharisee; he finds not sufficient confidence to lift up his eyes to heaven . . .

He smites his breast, as one utterly in despair!

And all he can say before the face of the Most High is the self-accusing, self-humiliation: God be merciful to me a sinner! . . . .

What a difference! "The other": Lord, how Thou oughtest be pleased with me? "This man": God be merciful!

Yet, this man went down to his house justified!

Rather than the other!

Justified rather than the other!

For, whence arises the difference between "this man" and "the other"?

Whence originates the marked distinction between the substance of their prayers, so that the one could recount all his goodness before the face of God, the other could find nothing but reason for shame and humiliation?

Was there actually this difference of which their respective prayers speak? Was the one really righteous, the other really a sinner? They appear to be equal, for we read of them: "Two men," mark you well, merely two *men*, "went up into the temple to pray." The only difference noted in the text is that one was a Pharisee, the other a publican, merely expressing a man-made distinction, of no value before the Most High.

Whence, then, the difference in their attitude and prayer before the Judge of heaven and earth?

The Pharisee stood and prayed *with himself!* The publican would not lift up so much as his eyes to heaven, because he prayed *to God!*

Fundamentally this explains their different speech and attitude.

Outwardly, as far as man could judge, also "the other" was addressing God; in deepest spiritual reality, however, he is but addressing himself. He prays with himself! His thoughts are not with God, when he utters his soliloquy of self-praise. God does not speak to him before he opens his mouth to the Most High. How could it be? God is God! And that He is God in relation to us implies that He is absolute Sovereign, the Lord, Who only has a claim to all our being, to our mind and heart, to our thoughts and desires, to the operations of the secret recesses of our hearts, to our words and to our deeds, to our soul and to our body, to our person and to our all! We are as nothing before Him, far less than the meanest speck of dust. When He speaks to us, when His sovereign presence flashes in upon our soul, it is to approach us with the unchangeable and irrevocable demand: Thou shalt love Me, love Me only, love Me with all thy heart and mind and soul and strength, love Me every moment . . . .

Love Me!

Mark you well: *love* Me!

For God is a Spirit and they that worship Him must worship Him in spirit and in truth!

Not by entering into a temple made with hands, not by uttering pious words and casting self-righteous looks; not by tithing and refraining from meat and drink; not by prophesying in His name and casting out devils and doing many wonderful works; not by your social service and philanthropy, not by converting the whole world into a kingdom of God; not by having your body delivered to be burned, — not by anything that you might possibly imagine to be able to bring to Him, can you please Him, serve Him, acquire righteousness and justification in His holy sight . . . .

For, He is *God!* Let it sink very deeply into your soul: He is *God!* He is always and only Sovereign! You can bring Him nothing, He must bring all to you! You can do nothing for Him, He is all- and self-sufficient. Every imagination of your and my heart, as if we could do something *for* Him, give anything *to* Him, is a denial of His Godhead . . . .

Hence: love Me!

He is a Spirit and desires truth in the inmost heart!

And He is holy and righteous! You cannot compromise with Him! All excuses, all apologies for love withheld, are absolutely vain with Him. Love Me and I justify you! Love Me not and I damn you! Such is the Word of God, severe, irrevocable, unchangeable!

What, then, shall we answer God? . . . .

Ah, we may be praying with ourselves, as so often we do, like the Pharisee of the parable, and, outwardly appearing as if we were addressing God, have a soliloquy in which we pass judgment upon ourselves in the light of our own standards. Thinking and acting as if we are praying, that is, placing ourselves, our persons, our inmost heart and mind before the face of the living God, we may address an idol, a god of our own

imagination, that is neither God nor Lord nor righteous, that is wholly like unto ourselves; to whom we speak but who does not speak to us; whose voice cannot possibly be heard in our inmost heart. And thus praying with ourselves and to ourselves, it is wholly conceivable that we approach this idol of our imagination with our abominable tithes, fasts, works, reforms, charities, philanthropies, devils cast out and wonders performed, and say: I thank thee, God, that I am so good, while all others are evil! . . . .

And the reason is, that we did not pray to God, but with ourselves!

We were never in the presence of God!

His holiness did not flash into our inmost soul; His sovereign majesty never overawed our deceitful heart; His voice never thundered into our conscience: Thou shalt love Me!

But what if we pray to God who is God? . . . .

What if our prayer is not *our* work but His own?

What, if by His irresistible drawing power, by His almighty grace, He summons us actually into His awful presence, into the inaccessible light, where no man can live? What, if He speaks first and our soul listens, only listens, silently, tremblingly listens to His: *Thou shalt love Me?* What, if He breaks down the bar of our justice, before which we had summoned ourselves, behind which we hid ourselves from the awful face of Him that sitteth upon the Throne, to call us before Him and place us, our heart and mind, our inmost thoughts and secret desires, our whole person, in the light of His countenance, to enter into judgment with us? . . . .

What, if thus He compelled us into His presence, within the glory of His light and within clear and distinct hearing of His majestic voice, and then we open our lips to pray? . . . .

What shall we, then, say?

Where, then, are our tithes and our fasts, our works and our wonders, our gifts to Him and our deeds for Him, all our goodness? . . . .

They vanish like streaks of morning-mists before the rising sun!

And what is left for us to say in that awful presence?

What shall we answer to His: Love Me!? . . . .

This: God, be merciful to me a sinner! This: I did not love Thee! This: I will not love Thee! This: I am so corrupt, that I cannot will to love Thee! . . . .

Sin, sin everywhere, sin constantly, sin more than I can count!

God be merciful!

Justified, rather than the other! . . . .

For, and this settles the question of justification forever, it is God that justifieth!

And He will justify only on the basis of His own righteousness, which means nothing less than the perfect response on our part to His immutable: Thou shalt love Me! . . . .

Only, He has loved us first! And in the blood of His only begotten Son He realized and manifested His love; realized also the demand of His unchangeable righteousness: love Me! For, He came, sent of the Father, ordained by Him, qualified by Him, the Son in the flesh, God of God in human nature, Immanuel, the mystery of godliness, the Servant of Jehovah, Whose meat it is to love God and to do the Father's will . . . .

He came and stood at the head of all His own, those that were given Him by the Father, and He responded, for them, in their stead, representing them, responded to the divine: love Me! And His response was the perfect answer. For, He answered in the agony of His suffering, in the darkness of His death, in the perfect obedience unto the pains of hell, in Gethsemane and on the accursed tree, in the terrible outcry: My God, my God, why hast Thou forsaken me?! Always and everywhere the Word of God followed Him, beset Him, thundered into His inmost soul: Love Me! And always and everywhere, even when the way led to deep Gethsemane and to terrible Golgotha, came the perfect response: I love Thee, o, my God! . . . .

His response *for them!* . . . .

And that response is the perfect, and the only righteousness that can justify before God!

It is the righteousness *of* God.

And it is the righteousness that is of faith, attainable, not by tithing and fasting, but by believing on Him, Who raised Jesus from the dead. And that faith is not of men, but of God, for by grace are ye saved! God works it. He speaks. He thunders in our ears, opened by Himself: Love Me! We answer, by His grace, not: here, Lord, my fasts, my tithes, my works and my wonders; but: Lord, I cannot! God be merciful to me a sinner! He leads us to His righteousness, to the perfect response of the perfect Man, Immanuel, the Lamb of God! He testifies within our hearts, by His own Word and Spirit, that we belong to Him, with body and soul, in life and death, for time and eternity, that His response is ours! . . . .

It is God that justifieth!

Who, than, is he that condemneth?

It is Christ that died and gave the perfect response; yea, rather that is risen again, and received *the* response to His response, the response from heaven, the only response that counts, for it is from Him that alone justifieth . . . .

And that response will never sound in the heart of him that exalteth himself. He cannot be justified.

But the humble returns to his house justified!

Rather than the other!

H. H.

EDITORIALS

De Nieuwe Belijdenis Aangaande Schrift en Kerk

II

Het zal zeker allereerst noodig zijn, dat we een overzicht geven van het boek van Dr. Ubbink.

En dit overzicht zal zakelijk volledig moeten zijn en daarom tamelijk breed. Vooral voor onze lezers hier in Amerika zal dit noodig zijn, omdat er zeker niet velen onder ons gevonden worden, die zelf het werk van Dr. U. hebben gelezen. En zullen ze weten, waarover het in deze artikelen gaat, dan zullen ze eenigszins op de hoogte moeten worden gebracht met hetgeen door Dr. U. werd geleverd.

We zullen ons daarom niet beperken tot een enkele aanhaling, maar onzen lezers een overzicht trachten te geven van het geheel.

De grondgedachte, die Dr. U. in het schrijven van zijn boek geheel beheerschte, die we telkens en telkens weer ontmoeten bij hem, geeft hij reeds aan in zijn "woord vooraf." Daarin geeft hij zelf ons reeds een beknopt overzicht van zijn boek, van het oogpunt, waaruit hij de dingen heeft beschouwd, zoowel als van het doel, dat hij zich bij het schrijven heeft voorgesteld. Het is zijne overtuiging, dat het onze nieuwe tijd te doen is, om langs wetenschappelijken weg de werkelijkheid te kennen. Dit kenmerkt niet slechts den geest der wereld, het is niet slechts een universeele drang, om "de Werkelijkheid," de groote en machtige Werkelijkheid te grijpen, maar deze drang komt ook tot openbaring in de kerk, en doet zich ook gelden ten opzichte van de belijdenis aangaande Schrift en Kerk. Het doode en starre formalisme, dat zich altijd weer krampachtig wil vasthouden aan een systeem, staat echter aan dezen drang om de werkelijkheid, het leven zelf te kennen, in den weg. Het staat uitteraard vijandig tegenover allen vooruitgang en groei, tegenover de vrijheid van het leven, tegenover het leven zelf. Daarom is dan ook het doel van Dr. U.'s schrijven om, terwijl hij zich keert met al wat in hem is, tegen het formalistisch systeem, de werkelijkheid der religie van Schrift en Kerk te handhaven.

Deze grondgedachte vinden we telkens en telkens weer terug in het boek.

Dit is reeds waar van de Inleiding, die volgt op het "woord vooraf."

Dr. U. kenschetst onzen tijd, als een tijd, waarin de oude vormen van onze begrippen en beelden verdwijnen, om nieuwe werkelijkheden voor ons bewustzijn te doen geboren worden. De verwording, die we overal waarnemen, is wezenlijk wording, de geboorte van iets nieuws, en dus winst. Alle vragen, die in de hedendaagsche verwarring gedaan worden, groepeeren zich om de werkelijkheid van Schrift en Kerk. Op dit punt komt de worsteling tusschen den drang naar het nieuwe, naar de werkelijkheid, en de poging van het oude formalisme, om zich te handhaven, sterk tot openbaring. Dit blijkt vooral uit de geschiedenis der Nederlandsche Gereformeerde Kerken. Het oude wordt vertegenwoordigd door het standpunt der Gereformeerde Kerken, zooals deze in 1834 en 1886 waren teruggekeerd tot de Synode van Dordrecht, 1618-'19. En het nieuwe dringt zich op den voorgrond in den roep om een nieuwe belijdenis aangaande Schrift en Kerk, gehoord sedert 1920, de Synode van Leeuwarden. Daar reeds werden deputaten benoemd om den kerken een proeve van zulk eene nieuwe belijdenis te leveren. Na zevenjarigen arbeid echter werd de commissie ontslagen. Nieuwe deputaten werden benoemd, die echter komen met een meerderheidsrapport (van Dr. Hepp, c. s.) en een minderheidsrapport (van Prof. Ridderbos).

Heel deze geschiedenis leert ons, volgens Dr. U., dat men wel een vaag gevoel heeft, dat er iets aan de belijdenis hapert, dat men ook gevoelt, dat het in onzen tijd juist gaat om de belijdenis aangaande Schrift en Kerk. Maar men wil nog niet in den eigenlijken zin des woords reformeeren. Men ziet de werkelijkheid, de waarheid, het leven nog niet duidelijk. Of men deinst er voor terug. Men wil wel uitbreiding en verandering, men zoekt wel verbetering van de Belijdenis der Kerken, maar men zoekt deze niet in den weg van werkelijke reformatie, maar in den weg van voortbouw aan het oude systeem. Dat systeem moet gehandhaafd blijven, meent men. Het oude gebouw moet niet gesloopt. Desnoods moet er een verdieping op, maar aan afbraak valt niet te denken. Formalistische handhaving van het oude staat de wording van het nieuwe in den weg.

Dit nu wil Dr. U. niet. Hij acht dezen weg een onmogelijke. Hij leidt tot letterlijk niets. Wat er ook van het oude systeem moge worden, Dr. U. wil *reformeeren* in den waren zin des woords. Wel wil hij de belijdenis handhaven, maar dan die belijdenis opgevat als werkelijkheid, in haar diepste beginsel, in overeenstemming met de Schrift. Om hare gebrekkige formuleering in de Drie Formulieren van Eenigheid geeft Dr. U. niets. Allerlei vragen roepen bovendien om antwoord, die in de bestaande belijdenisschriften der kerken niet beantwoord worden. Er is wel een zeker "algemeen gevoelen," een "ongeschreven geloof der gemeente" op vele stukken, die dan ook langzamerhand beschouwd worden als *de* waarheid. Maar het wordt toch tijd, dat we ons van dit algemeen gevoelen rekenschap geven. Zoo is het b.v. met het stuk der inspiratie der Heilige Schrift. Wat is ze eigenlijk? Wat moet er door verstaan worden? Hoe moet ze worden beschouwd? Is ze mechanisch of organisch? En wat is de grond voor ons Schrift-geloof? De Belijdenis spreekt zich hierover niet uit. Ook het meer-

derheidsrapport van Dr. Hepp, c. s., geeft over deze dingen geen licht. Aan den eenen kant spreekt het uit, dat de boeken der Heilige Schrift zijn "ingegeven"; aan den anderen kant laat het toch ook den indruk dat ze niet geïnspireerd zijn. Daarom is er wel behoefte aan een nieuwe belijdenis aangaande Schrift en Kerk, maar aan deze behoefte kan alleen worden voldaan in den weg, niet van krampachtig vasthouden aan het oude systeem, maar van grondige reformatie.

Voorts heeft Dr. U. zijn boek verdeeld in vier hoofddeelen. Het eerste deel draagt tot opschrift: *Het Heden;* het tweede: *De Taak;* het derde; *Stellingen;* terwijl het vierde ons dan de *Proeve der Nieuwe Belijdenis* biedt. Logische rangschikking ontbreekt wel eenigszins in deze indeeling, zooals men ook niet dan met moeite logische orde ontdekt in de ontwikkeling der gedachten in het boek. Maar we zullen zooveel mogelijk den schrijver op den voet volgen.

Het eerste deel begint weer met de bestrijding van den tegenwoordigen toestand in de Gereformeerde Kerken van Nederland. Zij staan op een keerpunt in hare geschiedenis. In 1920 trad de drang om een nieuwe belijdenis aangaande Schrift en Kerk met kracht op den voorgrond. Een tijdlang scheen er ook hoop te bestaan, dat deze drang naar een nieuwe belijdenis bevredigd zou worden. Maar het vuur is weer uitgedoofd. Het is de dood in de pot. Het blijkt wel, dat men bij het oude wil blijven. Men wil geen belijdenis als werkelijkheid, maar louter als verdedigingsmiddel voor het oude systeem, en als een middel om elkander te kunnen uitwerpen. De nieuwe commissie te Groningen benoemd stelt ook weer teleur. Dit is waar van beide, het meerderheidsrapport en het minderheidsrapport. Geen van beide gaat op de hoofdvragen in. Men wil slechts een belijdenis om ons te beschermen tegen concrete dwalingen. Er is wel verschil in beschouwing tusschen de beide rapporten. Het meerderheidsrapport meent, dat de Belijdenis der kerken verrijkt dient te worden met de vruchten van wetenschappelijk-theologischen arbeid; het minderheidsrapport oordeelt, dat deze vruchten juist heelemaal niet in eene belijdenis dienen te worden opgenomen. Dit toch te doen zou oorzaak worden, dat een ondragelijke last gelegd zou worden op de schouders van den Schriftverklaarder. Maar wie zal tusschen deze twee beschouwingen beslissen? De synode natuurlijk. De helft plus één. Doch hiermede wordt natuurlijk wezenlijk niets beslist. De vragen blijven. En beginselen werken door.

Er is geen helderheid ten opzichte van de kwestie: wat is eene belijdenis? De algemeene voorstelling, beide van het meerderheids- en het minderheidsrapport, zoowel als van de meerderheid in de Gereformeerde Kerken, is, dat de belijdenis een middel is om alle geloovigen, en dan vooral ook de leeraren, te verbinden, om zoodoende tot een vaste eenheid te komen. Ook dient dan de belijdenis om dwalingen uit te snijden, en, volgens Dr. Hepp, om de vruchten van den arbeid der theologen uit te stallen voor het nageslacht. Maar moeten wij, zoo vraagt Dr. U., hier niet van af, om te komen tot de belijdenis der werkelijkheid, tot de levende belijdenis der gemeente?

Ook is er geen helderheid in betrekking tot het Schrift- en Kerkbegrip. Wat bedoelt men, als men spreekt van de Kerk? Of van de Kerken? Denkt men daarbij aan de onzichtbare of aan de zichtbare kerk? Heeft men het oog op het organisme of op het instituut? Voor Dr. Hepp schijnt de Generale Synode de kerk te zijn. Zij wordt immers beschouwd als de macht, die belijdenissen vast moet stellen, als algemeen bindende wetten. En hare adviseurs, zooals Dr. Hepp, c. s., sporen haar aan om toch iets te doen! Evenmin is er helderheid ten opzichte van het Schriftbegrip. In de Proeve van het meerderheidsrapport doet men een poging om het inspiratie-begrip scherper te belijnen. Maar op het eigenlijke probleem der inspiratie gaat het niet in. Men bouwt aan het oude systeem voort maar zoekt niet naar de werkelijkheid. En ook ten opzichte van de kwestie der verhouding van Schrift en Kerk is er geen helderheid. De eenige autoriteit der H. Schrift wil men verleggen naar het gezag der kerk, dat is, der synode. En hiermede geeft men de doodsteek aan het ware beginsel der Reformatie, dat juist van geen menschelijk gezag naast of boven het gezag van het Woord Gods wilde weten.

Ook stelt het meerderheidsrapport eenvoudig de Heilige Schrift op ééne lijn met Gods Woord. Prof. Hepp zegt: "De bijzondere openbaring ligt alzoo in het brandpunt van den strijd. Daarvoor mag de kerk des Heeren de oogen niet sluiten. Zij heeft de noodzakelijkheid van de bijzondere openbaring, van de ingeving der Schrift, of te wel de inspiratie van de Schrift door den Heiligen Geest te handhaven; en van een theorie, die de inspiratieleer wil ondermijnen, spreekt hij als van 'verreweg de gevaarlijkste', die met nadruk te verwerpen is, en van de poging om de Schrift als het onfeilbaar Woord van God 'te onttronen', en haar te bejegenen als een gewoon menschelijk boek, welke poging stellig met 'de zwaarste schuld belast' is.

"Hier wordt kortweg de Schrift door menschen geschreven, geheel van gelijke beweging als wij, gelijk gesteld met Gods Woord!" p. 69.

Ik haal Dr. U. hier woordelijk aan, omdat hier voor het eerst uitdrukking gegeven wordt aan één der hoofdpunten van verschil tusschen Dr. U. en de Gereformeerde Kerken. En het is één der hoofdpunten van Dr. U.'s nieuwe belijdenis aangaande de Schrift, dat hij onderscheid wil maken tusschen het goddelijke Woord Gods en de menschelijke Schrift.

Van deze gelijkstelling van Gods Woord met de Heilige Schrift wilde de Reformatie echter niets weten, volgens Dr. U. Het is duidelijk uit de confessies, dat zij van Gods Woord als beslist niet samenvallend met de Schrift sprak. Ook spreken onze belijdenisschriften in het geheel niet van de ingeving der Heilige

Schrift. Dit is thans wel de meening, "het geloof der gemeente." Maar de gedachte van zulk een onfeilbare ingeving voert *ad absurdum.* Een goddelijke Schrift zou niet mogelijk zijn in een menschelijk boek, zouden wij ook niet kunnen lezen. En ook blijft, bij alle onfeilbaarheid der Schrift, toch immers altijd nog de feilbaarheid van ons verstand.

Ook had de Reformatie een gansch andere beschouwing van belijdenissen dan de tegenwoordige. Zij toch wilde geen Belijdenis als middel ter verdediging van het systeem, of om de dwaling uit te bannen, of om elkander te kunnen uitwerpen, maar allereerst als middel om te *vereenigen,* zoowel als om getuigenis te geven tegenover den laster der vijanden. Het was haar hoogste doel, om één Kerk van Christus te blijven. Aan dat doel moesten ook de belijdenisschriften beantwoorden. Maar van kerkelijk bindende formulieren wist de Reformatie niet. Van dit beginsel der Reformatie ten opzichte van de Belijdenis week de Synode van Dordrecht, 1618-'19, reeds af. Daar begon men reeds met het invoeren van een ongeestelijk machtsmiddel. En daarvan zijn wij ook thans nog niet verlost, al begint er ook protest te komen tegen dit gezag van menschen. Wij moeten ons eeniglijk en alleen laten leiden door de Heilige Schrift. Het moet ons om niets anders te doen zijn dan de waarheid, het kennen van de groote en machtige werkelijkheid. De proeve, die Dr. Hepp ons biedt van een nieuwe belijdenis laat zich wel leiden door "het geloof der gemeente," niet door de Schrift. Het is hem juist niet om de waarheid, wel om de handhaving van het systeem te doen. Maar Dr. U. sluit met de opmerking, dat in al dit negatieve toch duidelijk de Nieuwe Belijdenis *werkelijk* aanwezig is, al is het dan ook slechts in windselen!

Het tweede deel van Dr. U.'s boek, *De Taak,* begint met eene beschouwing over den organisch-geestelijken groei der Kerk in de historie, waarbij natuurlijk het zich altijd weer afscheidende wel het ware, het bereikte, zijn kan. Dan, wanneer het oude het nieuwe, datgene, wat in den weg van organisch-geestelijken groei werd bereikt, uitwerpt, hebt ge eene gerechtvaardigde splitsing. "Er zijn ook levensgestalten, waarbij wat losgelaten wordt of heengezonden, of wat zich losmaakt en heengaat, *niet* het verkeerde, kranke of doode is, maar het bereikte, het verkregene, het gewordene, het voortgebrachte, het jonge, het nieuwe en krachtige en levende, waaraan de toekomst behoort; terwijl het achterblijvende wel niet altijd het oude en verouderde is, dat nabij de verdwijning is, doch ook het voortbrengende, produceerende en afleverende kan zijn," p. 102. En "wanneer door den groei van het leven, het leven nieuwe vormen behoeft en aanneemt" is daar niet slechts de gerechtvaardigde, maar ook de noodzakelijke afscheiding. Dr. U. gevoelt, dat de kerken in zulk een tijd van gerechtvaardigde splitsing, waarin het oude het nieuwe voortbrengt, leven. In dit licht wil hij zijne "proeve der nieuwe belijdenis aangaande Schrift en Kerk" beschouwd hebben. Hij wil daarin uitdrukking geven aan het nieuwe, het bereikte van onzen tijd.

Drie hoofdvragen heeft hij zichzelven daarbij gesteld.

In de eerste plaats is het een der hoofdvragen bij het stellen der Nieuwe Belijdenis: *dwaal ik niet?* Deze vraagt komt in het staatsschema der kerk, met zijn dwingende en bindende wetten en regelen eigenlijk niet op. In dat formalistisch schema is dwaling al, wat niet in overeenstemming is met het systeem, dat systeem aantast. Maar bij de vrije, geestelijk-organische ontwikkeling, zooals Dr. U. zich die voorstelt, komt de vraag: dwaal ik? met allen ernst op ons af. De vraag is dan niet meer: dwalen anderen? Maar wel: dwaal *ik?* En bij het beantwoorden dier vraag kan men ook alweer niet uitgaan van een beginsel, dat zou opkomen uit het "staatsschema" der kerk. Beginselen komen daar eigenlijk niet te pas. Maar Christus en Hij alleen mag en kan het beginsel zijn, waarvan wij dienen uit te gaan in onze Nieuwe Belijdenis. Zoo is het ook met het doel, dat ons daarbij moet beheerschen. We moeten ons geen "kerkelijk" doel voor oogen stellen met de Nieuwe Belijdenis, niet bedoelen om voort te bouwen aan het oude systeem, om dat tot elken prijs in stand te houden. Maar werkelijken vooruitgang willend, de bedoeling hebbend, om niet stationair te blijven, moeten we het ééne groote ideaal voor oogen houden: opdat allen Hem kennen! En bij de vraag: maar hoe kunnen we dan, bij het aanvaarden eener nieuwe belijdenis, het goede van het verkeerde, het ware van het valsche onderscheiden? mag ook al weer niet de Belijdenis als maatstaf dienen, noch ook de Kerk, *noch ook zelfs de Schrift.* Het ééne beginsel, dat ook alleen als maatstaf dienen kan en mag, is Christus Zelf! "De Schrift als uitwendige kanoon kan hier geen maatstaf zijn om uit te maken wat waarheid of dwaling is, kan hier geen beginsel of doel zijn. Want allen beroepen zich op de Schrift, en ten slotte, hoezeer ook oprecht, we hebben toch steeds ónze opvatting van de H. Schrift, die dan beslist; en van onze opvatting van haar is het dan nog altoos de vraag, of zij juist is. Maar bovendien, we hebben hier geen kanoon noodig, geen regula, maar *het ware beginsel* . . . . Indien het Goddelijk doel van de geheele menschelijke geestelijke ontwikkeling dit is, dat zij allen Hem kennen, van den kleine tot den groote, kennen gelijk ook zij van God gekend zijn. En indien naar aller Christenen overtuiging en diepste geloof Jezus Christus het eenige fundament der zaligheid is, dat wij Hem kennen, gelijk ook wij van Hem gekend zijn; de eenige Naam, die onder den hemel gegeven is, naar het getrouwe woord Gods, aller aanneming waardig; indien Hij in de wereld gekomen is om ons persoonlijk, zonder eenige tusschenkomst van iemand, zelfs den kleinen kinderen, den Vader te verklaren. Bezitten wij dan niet in dit *onmiddellijk* kennen van God het *formeele beginsel,* en in den reëelen, concreten Persoon van den Zoon van God het *materieele geeste-*

lijke beginsel, Hem, dien wij *alléén* volgen moeten, waar Hij ook heengaat, onzen oppersten Leidsman en Voleinder des geloofs, om tot deze voorgestelde volkomenheid met volle zekerheid te komen? . . . . Hij (Christus) is onze Princeps, Hij volstrekt alleen, Hij alleen, de Heere uit den hemel." pp. 126-129.

Zoo stelt dus Dr. Ubbink de drie hoofdvragen, die zich bij de Nieuwe Belijdenis opdringen aan ons; Dwaal ik niet? Welk moet mijn doel zijn? Van welk beginsel moet ik uitgaan?

Een belijdenis is voor Dr. U. niet maar een geheel van uitspraken aangaande onze beschouwing van de waarheid, bestaande misschien uit enkele dorre leerstellingen. Neen, zij is werkelijkheid, geestelijke werkelijkheid. Wie een nieuwe belijdenis zoekt, biedt, moet kunnen spreken van een keerpunt in zijn leven. Het oude is voorbijgegaan, het is alles nieuw geworden. De werkelijkheid, de ééne groote Werkelijkheid, de boven-menschelijke, boven-gedachtelijke Werkelijkheid heeft hem aangegrepen, heeft in hem gestuwd en gedrongen. Hij, die belijdt, is zelf anders geworden. En zijn belijdenis is eigenlijk een bewustwording van die ondergrondsche reëele verandering. Zij is zelve niets. Zij heeft haar eigen objectieve werkeljkheid. Zij is naar haren inhoud de uitdrukking van de voor eeuwig en altoos plaats gehad hebbende religieuze verandering. Daarom is een belijdenis dan ook scheiding van de wereld, de scheiding van geloof en ongeloof, een "het wagen met God alleen." Daarbij moet de Nieuwe Belijdenis rekening houden met het geweldige van onzen tijd. Het gaat in onzen tijd om niets minder dan om de Schrift en de Kerk zelve, niet maar om de zuivering der leer in de kerk. Ook moeten we het oude niet weer overdoen. We hebben behoefte aan iets beslist nieuws, en dat vooral op het stuk der Schrift, zooals ook Barth terecht heeft ingezien, p. 138.

Wat Dr. U. zelf betreft, deze geestelijke werkelijkheid, waarvan hij steeds spreekt, die universeel is, die wijst naar en roept om dit nieuwe, dit bereikte, stuwde reeds lang in hem. Zijn belijdenis, zijn "proeve" is dan ook eigenlijk niet van hem. Zij is in hem *gegroeid.* Hij heeft haar slechts uitgeschreven. Daarom kan hij dan ook schrijven als een profeet: "En deze werkelijkheid, dit leven, heeft in mij gewerkt, geworsteld tot ook dit *leven* mijn *licht* geworden is, dat mij niet verlaten zal; dat ik hoop te blijven verdedigen." Daarom, omdat Dr. U. gevoelt, dat zijn "proeve" de vrucht, de uitgroei is, niet slechts van zijn persoonlijk leven en denken, maar van die machtige Werkelijkheid, die ook in anderen werkt en stuwt, kan hij dan ook het meervoudige "wij" in zijn Nieuwe Belijdenis bezigen. Hij is zich bewust, dat hij ook voor anderen, voor velen kan spreken. In den grond der zaak spreekt hij voor allen, voor heel de kerk.

Daarom is dan ook de taak der Nieuwe Belijdenis de erkenning, voor den nieuwen tijd en in nieuwe vormen van de ééne machtige Realiteit. Zij dient ons af te trekken van "wat ons door ledig gedisputeer, gesystematiseer en getheoretiseer, subjectief van elkaar scheidt" om onze aandacht te schenken aan "de objectieve groote ontzagvolle *Werkelijkheid,* waaraan wij gemeenschappelijk toebehooren," p. 144.

H. H.

The Christian School Movement Why a Failure?

IV

The platform adopted by the National Union of Christian Schools to which I referred in a previous article offers itself emphatically as a declaration of *basic principles.* This it announces on the cover of the little book from which I quoted; it is expressed in the heading of the platform proper; and it is emphasized once more in the very first paragraph under this heading: "The following is an attempt to interpret the more *specific* religious principles *basic* to education." (I underscore, H. H.) It presents itself to us, therefore, as the best, the most specific the Union has to offer. And as such it wants to be criticized.

These "specific" principles are, briefly expressed, the following:

a. The Bible is the book of books.

b. God is Triune, transcendent and immanent, creator and sustainer, the loving sovereign over all.

c. Man is fallen but can be saved through faith in Christ; fallen, he is still God's image bearer and able to do civil good; saved he can do spiritual good.

d. The world is steeped in sin; the beauty, order and virtue in the world is a manifestation of God's goodness.

e. The task of the school is to enable the pupil to realize himself as God's image bearer, to equip him for this calling; and to reconstitute a sin-perverted world by realizing the kingdom of God.

Now, I made the remark in a previous article that this basis, upon which our Christian Schools are supposed to stand is altogether too vague, too colorless. These principles are supposed to be specific. The fact is, however, that they are not specific at all.

Let me point this out.

The first declaration has it that the Bible is the book of books. Perhaps it is, although it is never quite clear to me what is meant by the expression. Does it imply a comparison with other books? Does it mean that it is superior to all other books? Does it place the Bible on the shelf with other books, only to mark it as the best among them all? The authors of this platform would, perhaps, reply, that they added to this definition of the Bible, that it is unique among all books by virtue of its divine organic inspiration. That sounds very good. And a platform of specific principles, let me add, *must* sound good, for if it does not

it is in danger of being repudiated. Yet, it may not be as good as it sounds. What I want to know, in order to be very specific, is whether *the Bible is from beginning to end the inspired Word of God.* You say: that is exactly what we mean? Splendid! Let us express ourselves just in that way, then! Let us say: *We believe that the Bible is given by plenary inspiration, and that it, therefore, is from beginning to end the Word of God.* There are many that would subscribe to the statement, that the Bible is the book of books, that they believe in organic inspiration, that it is the infallible rule for faith and life, and that yet agree with the higher critics to a large extent and have no scruples to reject large and small portions of this book of books as not so organically inspired. I know not, whether the authors of this platform expressed themselves intentionally in this indefinite manner. Fact is, of course, that the expression: *the Bible is the written Word of God,* is common enough among us, was known also to the writers of these "specific principles." However this may be, especially in our time it is better to be specific on this point. The expression: *the Bible is the book of books,* is not definite, leaves plenty of room for many heresies, even though you add that it is given by organic inspiration. In the form suggested by the platform the definition frankly smacks of Jansenism.

Neither is it very definite when this first declaration continues to say: "The Bible is not only the infallible rule of faith and conduct, but also the infallible guide of truth and righteousness." This: "not only . . . but also" I fail to understand. Perhaps, the writers could elucidate this statement. A guide of truth? A guide of righteousness? In distinction from being a rule of faith and life? Not only the latter . . . . but also the former? Frankly, I do not understand what this means. It surely is not very specific.

Probably, what the writers of this basis for Christian Instruction intended to convey is the idea, that all the instruction that is given in the Christian Schools should be based on the Scriptures, should be permeated with the truth of the Word of God; that Scripture should absolutely be the criterion of all that is taught, so that no instruction shall either be "neutral" nor in conflict with the Word of God. This must not only be the case with the instruction that is given in the Bible as such, with the Bible-lesson, but as much as possible with all other subjects taught in the Christian School. History, for instance, not only sacred but secular as well, is, according to Scripture the realization of the eternal counsel of God and its course tends to the ultimate realization of the Kingdom of God. In a Christian School it must emphatically be taught in this light. It surely cannot use the material that is offered in our modern text-books, which are all based on and proceeding from the theory of evolution. And the same hold for civics, physiology, physical geography, and whatever other subjects may be taught in our schools. And as it is with the instruction proper, so it is with the management of the school, the relation of teacher to pupil, discipline. The appearance and conduct of the teacher, the language he or she employs, the attitude assumed, it should all be in harmony with the Word of God. A teacher must not appear in front of her class as a painted picture, with a rich application of rouge and lipstick and powder, or as the exemplification of the latest fads in style. And school discipline should not follow every whim and fancy of modern pedagogy. The fear of the Lord which is the beginning of wisdom and which is objectively revealed in the Bible, should reign supreme and dominate in the instruction and life of the Christian School.

Perhaps, it was the intention of the authors of "specific principles" to express this.

But why not be definite? Why this studied attempt to be vague and general? Why say: The Bible is the book of books, is unique among all books by virtue of its divine organic inspiration, is the infallible rule of faith and conduct and also the infallible guide of truth and righteousness?

In our day this language may mean most anything.

Under cover of this language the historicity of the first three chapters of the book of Genesis is denied, the narrative of creation is harmonized with the theory of evolution, the history of Adam and Eve, Paradise, the fall, etc., receives a new meaning. Yet, we still speak of the Bible as given by organic inspiration and as the infallible rule of faith and life!

I do not accuse the writers of this basis for Christian Instruction of such intentions.

I repeat, I do not know the authors. Not a single one of them.

But as far as the terminology is concerned, they may have been Janssen-men.

And why not express ourselves definitely and in a much simpler form?

Why not simply say:

The Bible is from beginning to end the written Word of God, given by infallible inspiration. All school administration, instruction and discipline shall be based on it and permeated by its teaching, for we acknowledge that the fear of the Lord is the beginning of wisdom . . . . ?

H. H.

ATTENTIE, INZENDERS VAN VRAGEN

We hebben nog allerlei vragen liggen, die we nog niet konden beantwoorden. Men hebbe slechts een weinig geduld.

De Redactie

Jacob's Journey to Egypt

The sons of Jacob came into the land of Canaan unto their father. Hurrying into his presence, they say to him, "Joseph is yet alive, and he is governor over all the land of Egypt." Jacob's heart chills. He does not believe his sons. They are unto him as those who mock. Under the circumstances, these reactions of his are normal. The difference between his imaginings and the reality is too great, and their disclosure of this reality is too tactless, abrupt and to the point, for him not to be stunned by what he hears. Had they waited until he should first have seen and inquired about the wagons Joseph had sent to carry him, and then spoken; had they broken the news to him gently by gradually leading him on to the vital element of their discovery, his heart would not have fainted, and his mind would not have closed to the truth of what they told him.

Besides the apparent inherent improbability of their story, their was in all likelihood still another reason why the news they brought him sounded in his ears so extremely unworthy of acceptation. Jacob, it is certain, did not trust these sons of his any too well. The thought seems to have taken root in his soul that somehow they were to blame for the disappearance of Joseph. Benjamin, of course, enjoyed his full confidence. But of the rest, he knew not what to think.

The thoughtlessness of these sons permits of an easy explanation. They are now beside themselves with joy. For the past twenty-four years they had been compelled to listen to the accusing voice of conscience. During all this time, not an hour of the day could perhaps pass without the entreaties of the lad they had sold into slavery ringing in their ears, without the scene they had enacted on the day of his sale, rising before their mind. What great grief they had brought their aged father. Since Joseph had passed out of his life, he had never been quite the same. Forsooth, their crime was bringing down his gray hairs in sorrow to the grave. How well they knew it. How keenly they must have sensed that they had lost his confidence and were under a cloud of suspicion. They could have lifted this cloud by telling him all, and by bewailing before him their crime. To this, however, they had been unable to bring themselves. Surrounded by suspicions, with hearts heavy with remorse, and with spirits bowed down by a load of guilt, they by open contrition dared not have removed, they had passed their days in homes converted by their past doing into precincts of gloom.

It need occasion no surprise, therefore, that, having fully recovered from their surprise and consternation, they are now in the grip of a joy that perhaps borders on hilarity. It is a terrible confession that they are prepared to make to him. However, when he sees that all these things were indeed for him, when he tastes the great joy the knowledge that Joseph is alive and reigns will gender in him, he will be as glad to forgive these culprits as was his illustrious son in Egypt. This these brethren well know. Not that they do not dread disclosing to him their past. They do. However, having told him all, their hearts will be light, their minds relieved, the thick mists of distrust in which they are enveloped, will roll away, conscience will cease to raise its voice in condemnation, and they will have peace.

These sons, then, are glad. In their great excitement it does not occur to them that they should use some tact in disclosing to him facts so startling. So they break in on him and perhaps with one accord boisterously exclaim, "Joseph is yet alive, and he is governor over all the land of Egypt." As could be expected, Jacob's heart faints when he hears this and there is no more spirit left in him.

They experience some difficulty in convincing him that they speak the truth. As they go on to relate all the words of Joseph, he perhaps continues to stare at them in mute silence. Having listened to all they had to say, he still appears cold and unresponsive. But how without a Joseph in Egypt at the head of the Egyptian state, could he account for these wagons. Gradually the conviction steals over his soul that they tell him the truth. His spirit revives. His eyes glisten with a new hope, and he explains perhaps as much to himself as to his children who still reason with him, "It is enough; Joseph, my son, is still alive; I will go and see him before I die."

Though the sacred record makes no mention of it, it is certain that these sons confessed to Jacob that they had sold Joseph into slavery so that the cloud of doubt and suspicion, enshrouding the household of Jacob, was now lifted.

Thus the Lord had completed another valuable lesson for the Church — a lesson comprised of elements prophetic of things to come. In making our meaning clear we set out with the statement that these sons had in the past revealed themselves as wicked men. When at home, they for the sake of their father, would tame themselves down perhaps. Away from home they would throw all restraint to the wind and permit their pent-up corruption to sally forth and incorporate itself in riotous living. What the nature of their crimes was is not stated. And Joseph brought to his father their evil report. And his brethren hated him because he was righteous, and because being righteous he had testified against the evil of their doings. And when he told them his dreams they hated him the more and envied him. As with Cain, so with these brethren, sin laid at the door and finally leaped forth and devoured its innocent prey.

Joseph, even as a lad of but seventeen years old, must be thought of as the one champion of righteousness in Jacob's family, as the prophet of the Most High God, as the friend of Jehovah. The secrets of the Lord

were with this youth. So he rebuked evil and spoke of things that would shortly come to pass. For this he was hated and despised by his brethren who finally delivered him to the heathen.

They knew in their hearts that his dreams were of God, and that being righteous he was worthy of the dominion of which his dreams were prophetic. They should have taken home to their hearts his denunciation of their wickedness, forsaken their sins, honored his dreams and pondered their meaning. Instead they resented his reproof, hated his person, misconstrued and rejected his revelations, and in a fit of satanic rage delivered him to the heathen. In doing so, they disowned the kingdom of God, the covenant of Jehovah as centered in his righteous person. In casting him out, they had cast out righteousness, the prophet and friend of God, their saviour. This was their great sin — a sin that could not be committed with impunity. During the entire period of unrepentance, the Lord gave them over to a mind tortured by the reminiscence of an unconfessed crime. Their fear that God would find out their iniquity was so great that they even shrank from the thought of going down to Egypt to buy corn. It was after considerable proding on the part of Jacob that they bestired themselves. These sons had still another sorrow. Consider that in their rejection of righteous Joseph — the representative of the covenant — they at once brought themselves into relief as sons altogether destitute of filial piety. In utter disregard of his feeling they had disposed of his darling son. This sin, too, brought them its wage. Daily they had to witness the great grief their deed occasioned their aged father. And sensing that they had lost his confidence, how ill at ease they felt in his presence! However, this inward mental distress was not the only evidence of divine displeasure. Consider how ill it finally began to face them in the promised land of Canaan. Smitten by a prolonged drought, the land could not yield its increase so that Jacob and his sons were in danger of loosing all they had.

As to Joseph, the friend of God, the prophet of the Lord, the mercy and goodness of the Lord followed him all the days of his life in Egypt, threw a charm about all that he did and finally elevated him to the highest position of honor and glory. The brethren cast off him the righteous one; but the Lord took him in, so to say, set him on high and thus brought forth his righteousness as the light and his judgment as the noonday. They were laid low in a famished land; but he, though disallowed by men, prospered marvelously, that posterity might know that he was righteous and that they in ejecting him from their presence had set themselves against truth and God.

However, from this guilty, famished patriarchal family in Canaan the Christ is to spring. It. therefore, cannot be cast off. So the Lord provides for these brethren a temporary home in Egypt. And Joseph, His righteous servant, will feed them. And they will live. Consider, however, that ere they set out for the land of Goshen, the Lord by a series of hazardous experiences loosens their tongue so that they freely declare both in the presence of Joseph and in the presence of their father, that their iniquity has been found out by God. As just and purged men they take up their residence in Egypt.

What may, then, be the great object lesson of the history of this patriarchal family? It is this: The covenant of grace can include just men only. And this is the same as saying, that God cannot sustain a relation of covenant friendship to the wicked without denying the very integrity of His Being. It is for this reason that the covenant calls for a Christ who of God is made unto us wisdom, and righteousness, and sanctification, and redemption. The covenant must include Him; and so it does: "Now to Abraham and his seed were the promises made. He saith not, And to seeds, as of many, but as of one, And to thy seed, which is Christ." The promises, then, were made unto Abraham and unto Christ: to the former as the historical representative of the latter (the Word as yet had not become flesh) and to the Latter as the Head and Saviour of the former. Rightly considered, it was in the first instance with the Christ, and not with Abraham, that the triune God, Father, Son, and Holy Spirit, negotiated, could negotiate, with a view to the eternal salvation of the elect. To him were the promises made, was it declared, "Get thee out of thy country, and from thy kindred, and from thy father's house, unto a land that I will shew thee; and I will make of thee a great nation, and I will bless thee, and make thy name great; and thou shalt be a blessing; and I will bless them that bless thee, and curse them that curseth thee: and in thee shall all the families of the earth be blessed." This call is universal as well as the promise attached to it. In a logical arrangement of the various elements comprising the scheme of redemption, they, the call and the promise, appear as coming first to Christ and only in the last instance to the *all* included in Christ and thus to Abraham as the historical representative of the Saviour and the saved. Because God was Christ's God, He could be the God of Abraham. Because Christ followed up this call and walked worthily of it, Abraham in obedience to the divine command got him out of his country. Those blessing him would be blessed; those cursing him would be cursed, because in his face could be seen the glories of Christ. Because Christ, in whom all the families of the earth are blessed, was in his loins, these families would be blessed in him. And the greatness of Abraham's name is at once the greatness of the name of Christ.

Forsooth, God can be a friend of just men only. To the wicked He is a consuming fire. Therefore, thus saith the Lord, "Wash you, make you clean; put away the evil of your doings from before mine eyes; cease to do evil; learn to do well; seek judgment, re-

lieve the oppressed, judge the fatherless, plead for the widow. Come now, let us reason together, saith the Lord: though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow; though they be red like crimson, they shall be as wool." The entire typical-symbolical apparatus of the old dispensation was made to appear for the purpose of bringing home to men's heart this truth. It is a truth that comprises the nucleus of the burden of the prophets from Adam through Malachi to the last apostle that wrote and spake. To prate, therefore, of a grace shown unto the reprobate is to overturn the entire argument of Scripture.

The just only live, and they live by faith. Christ was *the Just One* and therefore the Saviour of those eternally included in Him. And He came in and through Joseph to the sons of Jacob. And they received him not, but sold him to the heathen, because being more righteous than they, he, Joseph, had withstood them to their faces and revealed to them a divine counsel in which he had stood out as their lord and saviour in the earthly sphere. For this they were brought low in a impoverished land. The very elements in a country promised them, began to work for their ruin. But he rose to a position of honor and glory. And the only reason these brethren live is that some years later they prostrate themselves at his feet, bewail their sins in his presence, beg his grace and thus give evidence of having been purged of the old leaven of hatred and satanic spite. And the dark cloud of suspicion that hung slow over Jacob's household now rolls on. Having become reconciled to truth and righteousness, to the holy covenant God as represented by Joseph, and submitting themselves to God's government, the brethren have peace. They live and prosper now in Egypt as under the wing of their typical savior. Forsooth, the just only live. Truly, God is good unto Israel, even to such as are of a clean heart. The deniers of truth, the despisers of God come to eternal grief.

Joseph appears in sacred history not only as the typical saviour of his family in the natural sphere, but in the spiritual sphere as well. As was said, unconfessed crimes had wedges their way between these sons and their father, and between the one son and the other. This patriarchal family was laboring for many years now under the ban. This ban Joseph was instrumental in removing by throwing about them a chain of circumstances under the stress of which they bewail their sins and utter a speech that betokens a great filial and fraternal love.

Christ came in and through Joseph to Jacob's sons. He repeatedly came in this epoch in and through every saint of the old dispensation. He came in and through Abel, Seth and Enoch against whom ungodly men spake hard speeches. He came through Noah, the preacher of righteousness, through the patriarchs and Joseph, through David; in short, He came in and through all those personages comprising that cloud of witnesses by which we are compassed about. He came through the law and the prophets. And in the fulness of time He came in His own person — again unto His own, to His brethren. But instead of receiving Him they again delivered Him to the heathen and took part in piercing Him through — Him, the righteous One, the prophet of the Most High God, the Lord of glory. So they dealt with Him because, being righteous, He had rebuked their sins and called them unto repentance and thus unto the service of God, and because He had revealed unto them a divine counsel in which He stood out as the Seeker and Saviour of the lost. Therefore their house was left desolate. And as many of their number as refused to prostrate themselves at His feet, were exiled into that region of eternal night where wretched men wail forever more. But He, being the righteous and obedient servant of Jehovah, was highly exalted, and given a name above every name, that at His name every knee should bow, of things in heaven, and things in earth, and things under the earth; and that every tongue should confess that He is Lord, to the glory of God the Father who exalted Him. And as an occupant of the throne of God, He filled His church, His body, with His spirit. Then Peter stood up with the eleven and lifted up his voice and said, "Therefore let all the house of Israel know assuredly, that God hath made that same Jesus, whom ye have crucified, both Lord and Christ." Now when they hear this, they were pricked in their heart, and said unto Peter and the rest of the apostles, Men and brethren, what shall we do? Then Peter said unto them, Repent, and be baptized every one of you in the name of Jesus Christ for the remission of sins . . . . And as many as received Him, to them He gave power to become the sons of God, even to them that believe in His name: which were born, not of blood, nor of the will of the flesh, nor of the will of man, but of God. Therefore are they before the throne of God and serve Him day and night in His temple: and He that sitteth on the throne shall dwell among them. They shall hunger no more, neither thirst any more; neither shall the sun light on them, nor any heat. For the Lamb which is in the midst of the throne shall feed them, and shall lead them unto living fountains of waters: and God shall wipe away all their tears from their eyes.

Of the reception Christ received when He came to his brethren, and of the above-cited consumation, who cannot see that the history of Jacob's family is a remarkable prophetic type?

The covenant God the friend of just men. They only shall live. In the beginning of their career, the sons of Jacob (Joseph and Benjamin excepted) seemed to take no account of this basic truth. Instead of considering that whereas they were a people claimed by the Lord, they of all men should take care to show themselves up as lovers of truth and justice and right living, and thus as lovers of a righteous God, they seemed to regard the covenant as a license for sin,

and the Lord Himself as their stronghold to which they might repair whenever, as the result of their atrocities, danger threatened. They seem to think that, whereas they were the natural offspring of Abraham — a man and whose seed the Lord had binded Himself to by a promise of salvation — God was compelled to condone their crimes and be their friend. Their whisperings in Joseph's house, "God hath found out our iniquities," show that they had come to see that they had been harboring in their souls a wrong conception of God.

And when the dying Jacob will assemble them about him to tell them that which shall befall them in the last days, they will again perceive from his predictions that the house of God is an abode only for men made holy.

And Israel took his journey with all that he had . . . God's reasons for effecting this change of residence have already been advanced. We again remark that Egypt the Lord had selected and prepared to save His people as a temporary abode. And a most proper abode it was indeed. The ruling dynasty of this land, favorably inclined to Joseph because of the services he had rendered it, was in power long enough to permit the children of Israel to increase abundantly without any outside interference. The land of Goshen was not to any great extent occupied so that in this land, eminently suitable to the shepherd, the Israelites could multiply without rubbing shoulders, so to say, with the Egyptians. Finally, the danger that Israel would blend with the Egyptians was remote. Because of their occupation, and because of the animal sacrifice in which their religion involved them, they were held in low esteem by the Egyptian.

The Lord's outstanding reason for bringing the children of Israel into Egypt was that he was about to construct for the benefit of His church a grand type of salvation. Here in Egypt, He would prepare Him the materials He needed for this type. Of these materials He would avail Himself to make history; and this history would turn out to be the type He contemplated. The sum-total of events that will enter into the make-up of this type, will bring into sharpest relief all the features of the divine scheme of redemption. The entire program will so enhance the power and wisdom of God, that to the believing mind there will be no doubt that He is able to save to the uttermost — His people — save them unto His everlasting glory.

Jacob taking his journey with all that he had — a most unusual spectacle. This patriarch had long ago entered a season of life when men shrink from leaving a land of a life-long residence for regions unknown and inhabited by strange races. Though a pilgrim and stranger in the earth, Jacob had somewhat fixed himself down in Canaan. Besides the land he now quit for a new country was a land promised him. What can be advanced by way of explanation of the great restlessness of a man so old? A great yearning for a son of the beloved wife. Here we have another instance of flesh calling to flesh and, we may add, of spirit to spirit (Jacob and this son were brethren in the Lord) with a calling that could not be resisted. He will go and see his son ere he dies. Thus God, through the earnest desires of sanctified nature, again gets His way with this servant of His. For consider that it is now time for the holy seed to take up its abode in a land not theirs to serve and to be afflicted by a strange people four hundred years.

There seems to have no doubt in Jacob's soul that he was in the way of the Lord. Once on the way, however, it seems, that he reconsidered the step he undertook. Was he not acting too rash? Did he consider as careful as he should what he was doing, setting out for a country not his where his seed would fix itself down alongside a strange people? Would it ever return? Did the Lord approve of this change of residence? As he contemplated the implications of his doing, his soul, it may be, became disquieted within him. The urge was strong in him to ascertain the will of the Lord. So when he came to Beersheba, he offered sacrifices unto the God of his father Isaac. And God spake unto Israel in the visions of the night, and said, "Jacob, Jacob. And he said, Here am I. And He said, I am God, the God of thy father: fear not to go down into Egypt, for I will there make of thee a great nation: and I will go down with thee into Egypt: and I will also surely bring thee up again: and Joseph shall put his hand upon thine eyes."

It is to be noticed that these words gave Jacob a four-fold assurance: God is his covenant God, hence his heart need not be troubled by any prospect of danger for their was none; in the land whither he went, his family would be transformed into a nation; God would surely bring him up again. Jacob's name was twice called, to gain his attention but also to betoken that he is a beloved son so that in his person and affairs the Lord takes a deep and abiding interest. Finally, each assurance was introduced by the emphatic *I*. Let him therefore consider that there is no reason for fear as the subject of the speech he heard is the God Almighty.

Reassured by the voice of God, Jacob rose up from Beersheba; and the sons of Israel carried Jacob their father, and their little ones, and their wives, in the wagons which Pharaoh had sent to carry him. Knowing now for certain that it is the Lord's will that he go, aware that his stay in Egypt will be prolonged until he will have developed into a great nation, perceiving therefore that he personally will never return alive, he leaves nothing behind so that no trace of him remains in Canaan. For they took their cattle, and their goods, which they had gotten in the land of Canaan, and came into Egypt, Jacob and all his seed with him: his sons and his son's sons with him, his

daughters and his son's daughters, and all his seed brought he with him into Egypt.

The sacred narrator now lets follow a list of the names of persons comprising the patriarchal family that emigrated to Egypt. The list is introduced by the notice, "And these are the names of the children of Israel which came into Egypt, Jacob and his sons." The names mentioned are those of Jacob's wives together with their sons, of his grandsons and great-grandsons. Our first observation is that not all the persons whose names appear in this catalogue literally companied Jacob on his journey to Egypt. Joseph and his two sons were already in Egypt. Then, too, some of the grandsons and great-grandsons must have been born after the arrival of Jacob's sons in Egypt. This need occasion no surprise as with God nothing, in the real sense, is future. It is also doubtful whether the list includes all the names of the male descendents of Jacob born in Canaan. The text sums up the table with the statement, "all the souls of the house of Jacob, which came into Egypt, were threescore and ten." Very plainly, the number here mentioned partakes of a representative character. We think here of the significance of the number, seven times ten, seven being the sacred covenant number and ten that of perfection.

G. M. O.

HERE AND THERE

Here there are hours of sadness
And trials hard to bear;
There all is joy and gladness
Without a passing care.

Here there are heavy crosses,
Which weigh the spirit down;
There every brow circled
With an immortal crown.

Here there are separations
That almost break the heart;
There noved ones meet, and never
Know what it is to part.

Here oft in bitter anguish
We weep from day to day;
There God's hand so gently
Wipes all our tears away.

Here sin and imperfection
Our purest actions taint;
There in their spotless beauty
Appears each white-robed saint.

Here we a little longer
Must life's brief story tell;
There in the home prepared
We shall forever dwell.

Gedachtenwisseling

Uit hetgeen Dr. Impeta schrijft over het gebruik van den term "Algemeen aanbod" meen ik de conclusie te mogen trekken, dat er geen *materieel* verschil bestaat tusschen zijne beschouwing en de mijne. Hij is van oordeel, dat deze term wel in goeden zin gebruikt kan worden, maar wil er dan ook nadruk op hebben gelegd, dat hij goed dient te worden opgevat. En dan is volgens hem de inhoud van dezen term dezelfde als van het Latijnsche *offerre,* of ons *voorstellen, verkondigen.*

Dat ik hierin niet verkeerd zie, mag blijken uit het volgende uit des broeders artikelen:

"Wanneer collega Hoeksema stelt: de genade is in het geheel geen aanbod (bl. 59), alleen een belofte (aan de geloovigen, aan de uitverkorenen); en het verschil tusschen *aanbod* en *belofte* is dit: *'aanbod* onderstelt dat de persoon aan wien iets wordt aangeboden, het kan aannemen; een *belofte* wordt vervuld door hem, die de belofte doet' — dan ga ik in de qualificatie van aanbod niet mee. De schrijver zegt het juist zoo op bl. 30: men kan alleen aanbieden op een voorwaarde, waarvan men weet, 'dat zij, tot wie het aanbod komt, er aan kunnen voldoen'. En op bl. 35 omschrijft hij het zoo: aanbod onderstelt, ten vierde: 'dat de mensch het aannemen kan (vrije wil)'. Ja, wanneer men het zoo stelt, *vecht* men als goed-Gereformeerde tegen den term uit al zijn macht. Natuurlijk — want dan onderstelt het woord 'aanbod' de bekwaamheid van den mensch om het te aanvaarden. En dat is Arminiaansch. Zulk een 'veronderstelde bekwaamheid', werd ze bij ons in Nederland gepreekt, zou hier te lande in onze kringen, nog veel meer strijd ontketenen dan de zoogenaamde 'onderstelde wedergeboorte' het ooit heeft gedaan!" Standard Bearer, Vol. VIII, p. 179.

Uit bovenstaande aanhaling is het zeer duidelijk, dat, als Dr. I. den term *aanbod* gebruikt, alle gedachte aan eene bekwaamheid aan de zijde van den mensch om zulk een aanbod aan te nemen, is uitgeschakeld.

Op p. 180, S. B., vol. VIII, schrijft Dr. I. het volgende:

"Ik zeg er nadrukkelijk bij: *mits goed opgevat.*

"En dan, deze drie woorden er *bij* genomen, heb ik collega Hoeksema zelf aan mijn zij, die immers op bl. 135 van zijn brochure verklaart: 'de zaligheid mag een aanbod heeten in den ouden zin van *offerre,* voorstellen. Want Christus wordt in het Evangelie aangeboden, voorgesteld, voor oogen geschilderd'."

Hier geeft Dr. I. duidelijk te kennen, dat, als de term "aanbod" in dit verband goed zal worden opgevat, hij moet worden verstaan in den ouden zin van *offerre,* voorstellen. Wie hem anders opvat, gebruikt hem verkeerd.

Op p. 181 lezen we:

"Wanneer Ds. Hoeksema als stoer-Gereformeerde die hij blijkbaar wil zijn en is — en ik waardeer dat ten zeerste in hem — verklaart en er zijn heele brochure

aan wijdt — wanneer Ds. Hoeksema niet moede wordt te betoogen: er is *geen* algemeen aanbod van zaligmakende genade, welmeenend van Gods zijde, in dezen zin: a. alsof Christus voor allen gestorven ware; b. alsof de genade derhalve voor allen gereed zou liggen en de mensch die zijnerzijds voor het aangrijpen had; c. alsof (met het voorgaande wederom in het nauwst verband) het dus van den mensch zou afhangen of hij als het ware 'den laatsten zet' zou doen en Gods algemeen liefde-aanbod in eigen kracht zou aanvaarden — wel, dan moet ieder Gereformeerde volstrekt bereidwillig aan zijn zijde gaan staan. Want deze en soortgelijke redeneeringen waren inderdaad volbloed Pelagiaansch. En de Christelijke wereld is zoo *vol* Pelagianisme, bepaaldelijk in dit stuk, op deze cardinale punten, dat wij met ons Gereformeerd belijden wel elken dag God mogen bidden om de genade, dat hij ons toch een rots doe blijven te midden van de woeligste golven die ons van alle zijden omspoelen en beuken.

"Ik spreek het hier onverholen uit — bij het licht dat ik er nu en hier over heb: als ook maar iemand soortgelijke overwegingen onder den term 'algemeen aanbod van genade' zou willen schuiven, dan moet er over dien term hoognoodig gesproken worden, en dan moeten we *precies* vaststellen wat wij er mede bedoelen. We moeten niet barmhartiger willen zijn dan God. In Amerika moeten Hoeksema en Keegstra, Keegstra en Hoeksema, samen hun Gereformeerden strijd strijden, in dit stuk, tegen Arminiaansch-gezinden van alle gading. Ik voor mij verheug mij er in, dat collega Hoeksema in zijn brochure zoo manmoedig opkomt voor het handhaven van de stelling, waar geen Methodist en — in Amerika althans — geen honderd andere '-isten' aan willen: de genade is particulier; er is alleen een particuliere voldoening; er is bij den vrijmachtigen God verkiezing en verwerping. Want deze belijdenis raakt Gods eer; raakt des menschen waarachtig heil en raakt onzen eenigen troost in leven en in sterven. Als deze dingen niet vast staan, staat niets meer vast."

Voor deze schoone en krachtige woorden zijn we Dr. Impeta van harte dankbaar. Er blijkt althans overvloediglijk uit, dat hij, bij het gebruik van den term "aanbod" aan geen Pelagianisme gedacht wil hebben.

Doch ten slotte wordt het uit het *Onderschrift*, dat de schrijver aan zijne artikelen toevoegde, nadat hij den tweeden druk van mijn boekje had gelezen, volkomen duidelijk, dat er geen *materieel* verschil bestaat tusschen zijne beschouwing en de mijne op dit punt. Daarin toch schrijft hij het volgende, (S. B. p. 183):

"Welnu, mij dunkt: wanneer we de kwestie zoo formuleeren, dan is er geenerlei reden, om aan Ds. Hoeksema eenig verwijt te maken in dit stuk. Dan kunnen we de uitdrukking: algemeen aanbod van genade, wanneer die zoo tot misverstand en tot bestrijding uit het standpunt der particulariteit der verzoening blijkt aanleiding te geven, ten slotte met een gerust hart laten schieten, wanneer we (met collega Hoeksema) overhouden: *'algemeene verkondiging van de genade Gods in Christus'* — 'algemeene verkondiging van eene particuliere belofte'.

"Dat *bedoel* ik voor mij met den term 'algemeen aanbod'.

Er is op dit punt dus geen wezenlijk verschil tusschen Dr. Impeta en mij. *Materieel* zijn we het volkomen eens.

Er blijven echter twee vragen over, die de beteekenis en het tegenwoordig gebruik van den term "algemeen aanbod" betreffen.

De eerste vraag is: is het waar, dat de term "algemeen aanbod van genade van Godswege" hetzelfde kan beteekenen als "algemeene verkondiging van de genade Gods in Christus"? Ik neem thans den term, niet in den ouden zin, maar in den tegenwoordig gangbaren zin. Misschien is het beter, dat ik mij iets anders uitdruk. Laat mij dan de vraag zoo stellen: is, bij den thans gangbaren zin van het woord "aanbieden" alle mogelijkheid, dat door het gebruik van dezen term het Pelagianisme de kerken weer wordt ingedragen, buitengesloten; of is het niet, juist andersom, zóó dat "aanbod" (in den tegenwoordigen zin) met "genade" als voorwerp, noodzakelijkerwijze den volke het venijn der Pelagiaansche dwaling ingeeft en dat het schier onmogelijk is, dat men thans dezen term in goed-Gereformeerden zin nog kan gebruiken?

Dr. Impeta is van oordeel, dat de term zich leent ter uitdrukking van de zuiver-Gereformeerde beschouwing.

Ik meen, dat dit niet het geval is. Het kan zijn, dat de term in Nederland een anderen klank heeft dan hier te lande. En dit laatste staat in nauw verband met de tweede vraag:

Als men hier te lande, in de kerken, die den naam van Gereformeerd dragen, spreekt van een algemeen, welgemeend aanbod van genade van Godswege, bedoelt men dit dan, *kan* men het zelfs bedoelen, in goed-Gereformeerden zin, of spreekt men Pelagiaansche taal?

Dr. Impeta in zijne artikelen legt den Christelijken Gereformeerden Kerken den term op de lippen in den zin, zooals *hij* dien wil opgevat hebben. En dan vraagt hij: maar waar strijden de broeders in Amerika dan over? En natuurlijk, indien men hier in Amerika niet anders bedoelde met den term "algemeen aanbod" dan: "algemeene verkondiging van het heil in Christus," zou er wezenlijk geen verschil bestaan tusschen ons. Dan zou het louter gaan over de beteekenis van een woord, over de vraag: maar drukken wij onze gevoelens wel juist en zuiver uit, als we spreken van "algemeen aanbod"? Het is mijne overtuiging, dat men hier te lande met den term "algemeen aanbod" wel terdege een leer in de kerken indraagt, die lijnrecht indruischt tegen de waarheid der particuliere verzoening.

Ik zal eerst de vraag bespreken: is het woord "aanbod" in den thans gangbaren zin van toepassing op

"genade," zoodat God Subject en genade object is van aanbod?

Wat is genade?

Zij is allereerst een deugd Gods. De Heere is *genadig*. Hij is dat in Zichzelven, geheel afgedacht van eenige betrekking tot het schepsel. Want Hij is goed. En als de absoluut Goede is Hij ook de absoluut Gratieuze, de Bevallige, de absoluut Schoone. Hij is vol liefelijkheden. En Hem als den Genadige te kennen, Zijne liefelijkheden te aanschouwen in Zijnen tempel is het hoogste genot des eeuwigen levens.

Genade is, in de tweede plaats, eene houding, die God aanneemt tegenover Zijn volk, de eeuwige betrekking, waarin Hij uit souvereine liefde Zichzelven plaatst tot Zijne uitverkorenen. Als God de Heere Zichzelven in deze betrekking openbaart, en dan wel aan Zijn volk, zooals het in zonde en ellende verkeert, dan staat Hij voor ons in Christus Jezus als de liefelijke in den hoogsten zin des woords, onze zonden uitdelgend, ons met Zichzelven verzoenend, vergevend, reddend, barmhartig, goedertieren, lankmoedig, medelijdend.

Genade wordt, in de derde plaats, in de H. Schrift gebruikt, als het *inbegrip* van alle heilsweldaden, die uit God, krachtens die genadige betrekking, door Christus voor de uitverkorenen gerealiseerd zijn. Want wij ontvangen uit God in Christus genade voor genade, wedergeboorte, kennis, wijsheid, leven, rechtvaardigmaking, heiligmaking, vrede, liefde, geloof, hoop, volkomene vrijheid en verlossing, de eeuwige erve, de onverderfelijke en onverwelkelijke en onbevlekkelijke erfenis. Dat is alles *genade* in concreten zin.

Genade is, in de vierde plaats, de genadige werking Gods in de uitverkorenen, waardoor zij deze weldaden des heils deelachtig worden. Want zij worden *begenadigd* in den Geliefde. God stort door Christus in den Geest Zijne genade over Zijne uitverkorenen uit, werkt haar in hen.

Waarbij we dan eindelijk misschien nog mogen opmerken, dat genade ook gebruikt wordt voor den dank (charis), die door dat begenadigde schepsel Gode wordt toegebracht. Door deze begenadiging van den genadigen, liefelijken God wordt ook het schepsel, het uitverkoren kind Gods, liefelijk en bevallig, aangenaam, gratieus, in zijne betrekking tot God. Hij verheerlijkt God en roept uit: *Gezegend* zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus die mij *gezegend heeft!*

Het behoeft geen betoog, dat God deze genade, in heel dezen vijfvoudigen zin des woords, wel kan doen *verkondigen,* alsmede, dat deze verkondiging *algemeen* kan zijn, terwijl toch haar inhoud volstrekt particulier blijft. Er is niets ongerijmds in, om te verkondigen in het algemeen, dat de Heere goed is, schoon, bevallig, liefelijk, gratieus; dat Hij dit is in Zichzelven en daarom ook voor alle schepsel; dat Hij dit is voor zondaren, omdat Hij Zichzelven van voor de grondlegging der wereld in een betrekking van genade tot Zijn uitverkorenen in Christus heeft gesteld; dat juist daarom deze genade, deze liefelijkheid Gods zich openbaart en gerealiseerd is in Christus, als vergevende en reddende genade; dat dus het woord der rechtvaardigmaking, die uit het geloof is, ons den weg der zaligheid wijst, het wandelen waarop ook vrucht is van diezelfde genade tot het einde toe; dat de aldus geredde en begenadigde zondaar liefelijk is geworden voor God en dies de roeping heeft om te verkondigen de deugden desgenen, die hem uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht.

Dit alles kan zelfs in zoo strikten zin *algemeen* worden *verkondigd,* dat ik het gerust aan ieder mensch, hoofd voor hoofd verkondigen kan. En zal toch de prediking in strikten zin *algemeen* zijn, dan moet ik hetzelfde Evangelie, dat ik altijd verkondig, ook voor een gehoor van één verkondigen kunnen.

Maar kan ik ook tot mijn gehoor zeggen: *God biedt u van Zijn zijde welmeenend Zijne genade aan, u allen, ieder, hoofd voor hoofd?*

Nog eens weer: wat wordt in onzen tijd verstaan door "aanbieden"?

Wat bedoel ik, als ik zeg: mag ik u een belooning aanbieden? mag ik u mijn arm aanbieden? mag ik u een stoel aanbieden? ik bied u aan, om u te vergezellen?

Is het eigenlijk niet een beleefde vorm van uitdrukking, waardoor ik te kennen geef, dat ik mijnerzijds gewillig ben iets te geven, te doen?

Is het niet waar, dat de volgende elementen wel waarlijk liggen opgesloten in den term aanbieden: (1) dat de aanbieder bij zichzelven besloten is het aangebodene te schenken of te doen; (2) dat het aangebodene werkelijk bestaat en in bezit is van den aanbieder; (3) dat hij het aangebodene niet opdringt, maar beleeft zijne gewilligheid te kennen geeft het te schenken; (4) dat het aan den persoon, wien iets aangeboden wordt, ligt, of het aangebodene in zijn bezit zal komen, zoodat de aanbieder zijnerzijds het reeds heeft geschonken, maar het nu nog wacht op en afhangt van de *aanname* van den persoon, wien het gepresenteerd wordt?

Ik meen, niet alleen, dat dit wel waarlijk in den term "aanbieden" ligt, maar dat hij ook door alle gewone menschen, die hooren van een algemeen aanbod, welgemeend van Gods zijde, aldus wordt verstaan.

Maar, en dit stemt Dr. Impeta mij gereedelijk toe, als dit dan de beteekenis is van het woord "aanbieden," als het deze gedachten uitdraagt tot de hoorders, dan mag en kan het niet worden toegepast op God als Subject, genade als voorwerp en alle menschen als belanghebbend voorwerp.

Dat dit niet kan ten opzichte van de genade als deugd Gods, is opzichzelf volkomen duidelijk. Ik kan Gods liefelijkheid en goedheid verkondigen, niet aanbieden. Dat dit niet kan ten opzichte van de genade der verkiezing, is ook duidelijk. Ik kan de verkiezing verkondigen, maar ik kan niet zeggen: God biedt allen

de verkiezing aan! Men bedoelt dan ook met den term: algemeen aanbod, feitelijk alleen: God biedt u welmeenend de heilsweldaden in Christus aan. Maar ook dit laatste kan op Gereformeerd standpunt niet. En waarom niet? Waarom mag geen prediker zeggen: God biedt, Zijnerzijds welgemeend, allen hoorders, ieder hoofd voor hoofd, de heilsweldaden aan?

Ten eerste. Omdat zulk zeggen onvermijdelijk den indruk laat en ook metterdaad te kennen geeft, dat God Zijnerzijds gewillig is allen die weldaden te schenken; en omdat het ons zeer duidelijk is geopenbaard, dat God besloten heeft ze slechts aan Zijne uitverkorenen te schenken.

Ten tweede. Omdat, met eerbied gesproken, God dit heil *voor allen* niet bezit; want wij weten, dat Christus het niet voor allen heeft verworven.

Ten derde. Omdat God metterdaad degenen, die Hij het heil wil schenken, niet beleefd dit heil aanbiedt, maar op onwederstandelijke wijze deelachtig maakt, terwijl Hij, even souverein, anderen dit heil niet deelachtig maakt, het voor hen verbergt, zoodat zij ziende zien en niet bemerken of verstaan. Hij ontfermt Zich diens Hij wil en Hij verhardt, dien Hij wil. Want, en dit is het allervoornaamste, dat we ooit kunnen handhaven: God is God!

Ten vierde. Omdat *genade*, wat het in-bezit-komen betreft, juist heelemaal niet afhangt van of wacht op de *aanname* van den mensch, maar in den meest volstrekten zin *eerst* is. Aan alle daad van aanname of toeëigening van de zijde des menschen gaat de genadedaad Gods vooraf.

En hier raakt ge het fijne puntje van ons verschil met de Remonstranten, een puntje, dat zoo fijn is, dat velen in het begin der zeventiende eeuw voor een langen tijd niet konden zien, dat Arminius en de zijnen van de waarheid afweken.

Immers, een Remonstrant zegt: *God biedt u ook de genade aan in den vierden door ons genoemden zin, als die genadewerking Gods, waardoor Hij u de weldaden des heils deelachtig wil maken.* Hij wil wel in u werken en u alles deelachtig maken, maar . . . . gij moet ook willen! En al is het ook slechts, dat gij uw gewilligheid maar te kennen geeft, door er slechts even om te bidden, dan zal God het doen! En dat kan een Gereformeerde nooit zeggen! Spreekt hij wel zoo, dan is hij daarmede ook volslagen Remonstrant!

De Remonstrant kan zeggen: God biedt u ook de genade der wedergeboorte aan! Een Gereformeerde zal het wel laten, om deze woorden op zijne lippen te nemen! En zoolang als hij dit niet kan, zal hij ook niet kunnen spreken van een algemeen aanbod van genade, welgemeend van Gods zijde.

Och, de Pelagiaansche dwaling glijdt er zoo listiglijk in! Het klinkt zoo aannemelijk: 't is alles genade, genade van het begin tot het einde, maar of gij die genade nu ook zult ontvangen, ziet, dat ééne kleine puntje hangt aan den mensch! God biedt het u aan! Hij wil u wel zalig maken! Hij is immers geen tiran! Zegt Hij dan niet, dat God geen lust heeft in den dood des zondaars?

Maar, wie de Gereformeerde waarheid kent en liefheeft, walgt van zulk listig gedoe.

Maar dan moet hij ook niet trachten, om tegenover den Remonstrant te handhaven, dat hij als Gereformeerd mensch nog wel spreken kan van een algemeen aanbod van genade aan alle menschen, welgemeend van Gods zijde. Hij heeft zich hiertoe wel dikwijls laten verleiden. Maar al de pogingen, die hij tot verdediging van zulk een aanbod deed, geleken dan ook altijd weer op zoovele verontschuldigingen voor de Gereformeerde waarheid der particuliere genade! Men voelde dan het conflict, de tegenstrijdigheid, wel. Men liet deze twee: algemeen aanbod en particuliere genade, dan naast elkander staan. Men sprak dan ten slotte, schier wanhopig, van een mysterie, van twee willen in God, en wat dies meer zij. Maar ondertusschen zette men de deur weer open voor Pelagius *cum sociis*. En dezen waren altijd beleefd genoeg om binnen te komen! Deze Pelagiaansche vriendjes, die men had genoodigd binnen te komen, heetten dan eerst goed-Gereformeerd. Het eerste teeken, dat ze toch ten slotte niet al te streng-Gereformeerd wilden zijn, werd dan gegeven doordat men Gomarus *cum sociis* de voordeur uittrapte. Dat waren ook zulke extremisten! Zij maakten God tot een tiran! Maar langzamerhand werd dan de Pelagiaansche bende de baas in het Gereformeerde huis en moest er voor de Gereformeerden een nieuw huis gebouwd worden! Dat is kerkgeschiedenis!

Het gaat altijd weer om dit ééne: *God is God!*

Daarom wil ik voor Pelagius de deur van ons Gereformeerd huis niet openzetten, ook niet als hij heel zoetjes er voor staat te zingen: wij moeten toch kunnen spreken van een algemeen, welgemeend aanbod van genade! Ik zal de deur op slot houden en hem toeroepen: neen, genade is geen aanbod; het is van het begin tot het einde een goddelijk werk, een kracht Gods tot zaligheid! Aangaande mij en mijn huis, wij zullen den Heere dienen en geen Pelagiaanschen afgod! Dien Heere zullen wij verkondigen aan allen, in huis en buitenshuis, en wij zullen getuigen, dat Hij goed is, genadig en barmhartig een iegelijk, die gelooft! Maar wij zullen nimmer tittel of jota afdoen van Zijne volstrekte souvereiniteit. Want God is God, let er wel op: GOD!

Er is dan ook een principieel verschil tusschen het spreken van een algemeenen eisch tot bekeering en geloof en een algemeen aanbod van genade. Ik wil hier nog even op wijzen, omdat Dr. Impeta meent, dat, indien wij niet kunnen spreken van een *aanbod Gods* tegenover een mensch, die niet aannemen kan, wij ook niet zouden kunnen spreken van een *eisch Gods* tegenover een mensch, die niet gehoorzamen kan.

Dit is niet juist.

In den eisch ter bekeering en tot geloof toch zegt God niet wat Hij wil en zal doen, maar wat Hij wil, dat de mensch zal doen. Hij doet daarmee den mensch

geen onrecht, want, zooals onze Catechismus opmerkt, Hij heeft den mensch, organisch en juridisch-solidair, alzoo geschapen, dat hij dat konde doen, maar de mensch heeft zich door moedwillige ongehoorzaamheid van al de gaven, waardoor hij het kon doen, beroofd. Als ik iemand duizend gulden heb geleend, dan doe ik hem geen onrecht, als ik eisch, dat hij het terug zal betalen, ook al heeft hij het geld met hoeren doorgebracht. God zal dien eisch handhaven, als de onveranderlijk-Rechtvaardige, tot in de hel toe. Want Hij is God!

Maar in een aanbod van genade tegenover den onmachtigen mensch zegt God, *wat Hijzelf wil en zal doen.* En nu is God niet gehouden aan *iemand* genade te schenken. Maar wel is Hij aan Zijn eigen Woord gebonden. Hij zal dus dat "aanbod" ook zekerlijk vervullen. Met andere woorden: Gods aanbod is altoos een *belofte,* een *eed,* dien Hij bij Zichzelven zweert, dien Hij ook zeker gestand zal doen, en dus juist *geen* aanbod in den gangbaren zin van het woord. Want nog eens weer: Hij is GOD!

Zoo blijft dan nog de tweede vraag: hoe vat men het "algemeen en welgemeend aanbod Gods" op in de Christelijke Gereformeerde Kerken ten onzent?

Dit moet echter wachten tot een volgend nummer.

H. H.

"FEAR NOT, THOU WORM JACOB;
I WILL HELP THEE"

Before the hills, ere time began,
Thy love was shown for guilty man;
Such wonders in Thy Word we see,
Unfold them, Lord, our Helper be.

While of the serpent's curse we read,
There's triumph in the woman's Seed,
From sin and death to set us free,
Because Thou would'st our Helper be.

Prophets and patriarchs of old
Desired the Saviour to behold;
They longed His glorious day to see,
Believed Christ would our Helper be.

Accomplished all the wondrous plan,
Designed to rescue guilty man;
Yet to believe, we come to Thee,
Lord, give us grace, our Helper be.

Because Thou hast our Helper been,
A little in Thy Word we've seen;
Do Thou give faith increasingly,
And still we pray, our Helper be.

Van Ons Groeien

Dat we groeien willen niet slechts in den natuurlijken zin des woords, want wie zou dat niet willen, maar ook als kerken, ligt, zoo komt het ons voor, in den aard van het eigen geestelijk leven. Waar het anders is, daar hapert er wat aan. Het maakt natuurlijk wel verschil welken groei we op het oog hebben. De vraag werd wel eens gedaan, moeten we groeien in de breedte of in de diepte? Groeien in de breedte werd dan beschouwd als het euvel, dat opkomt uit het vleeschelijk verlangen, om in het midden der wereld, een eereplaats in te nemen, zoodat we erkend worden. Wij mogen met de plaats van houthakkers en waterputters niet tevreden zijn. Men moet weten, dat we er zijn. We moeten meetellen, de tijd van de nachtschuit is voorbij. Of, gelijk we nog kort geleden in een kerkelijk blad lazen, 't gevaar dreigt dat we Anabaptistisch worden in onze levensbeschouwing, zoo we 't nog niet zijn.

Voor dit laatste zijn we nu juist niet zoo bang. Als dat het gevaar was wat gekeerd moest worden, zou er wel geestelijke kracht overig zijn. Zoo gauw als de dooddoener, bovengenoemd, weer wordt gehoord, ligt het gevaar juist in tegenovergestelde richting. Wanneer men voor een oogenblik de groote en holle slogans, zooals, De wereld voor Christus opeischen en Calvinist zijn op alle terreinen des levens, wat van nabij beziet, in het licht der werkelijkheid, doet het vreemd aan, dat het einddoel schijnt te zijn, niet de verovering dier wereld (wat toch niet kan) maar veeleer dit, dat het er om begonnen is om door de wereld erkend te worden. Men is niet vies van de wierook der wereld, en ook versmaadt men haar lof niet. Wie zoo groot wil zijn, moge winnen in de breedte, maar verliest in diepgang. De zucht van groot te worden, treft ge ook aan op het terrein der kerk. Wat wordt er al niet geconfereerd, om toch, indien immer mogelijk, het moge kosten wat het wil, alles onder één kerkelijk dak te vergaderen. Voor een Christendom *in* de geloofsverdeeldheid, dat er zeker zal blijven tot op de wederkomst des Heeren, hoe we het ook mogen betreuren, maar waardoor toch wel degelijk de rijkdom des Hoofds, tot openbaring wordt gebracht, schijnt het oog gesloten te zijn. Het thema is: Een kerk boven de geloofsverdeeldheid, ten koste van alles.

En als een onbeduidende kerkengroep zitten we er midden in. Deze roept u toe, alleen heil te zoeken in zijn undenominatialisme, gene denkt en prijst u het cachet van den Roomschen kerkstaat aan. En altijd min of meer stuwt het kerkelijk scheepje naar een dier beide oevers.

We zitten midden in den maalstroom der wereld, ook der kerkelijke wereld. Geen naam van beteekenis, noch het wereldgebeuren beïnvloedend, als een gering, klein niets beteekenend hoopje te midden der veel grooteren, de meer aanzienlijken. Daar komt nog bij, dat de verkondiging der waarheid, zooals de Gereformeer-

den die belijden, ook al niet eene is, die er op aangelegd is het menschelijk hart voor zich te winnen. Genade geen aanbod maar een kracht Gods tot zaligheid past al in het geheel niet bij den natuurlijken mensch. Die hoort liever iets anders. En toch is het juist dat getuigenis wat gebracht moet worden. Een andere boodschap is er niet. Dat getuigenis wordt door den God des verbonds vruchtbaar gemaakt, om weer te doen vragen naar de oude beproefde paden. Welnu, is het dan niet verblijdend wanneer God, de Heere, die prediking zegent en er meerdere met ons die waarheid willen belijden! Met ons onder één kerkelijk dak wenschen te leven?

Dat kwam weer tot openbaring op den eersten Februari van dit jaar, toen aan het Noordeinde van Grand Rapids een twintigtal huisgezinnen tot gemeente werden georganiseerd. Deze broeders en zusters hadden Ds. Hoeksema gevraagd eenige lezingen te houden, natuurlijk over de drie punten, waaraan Zijn Eerwaarde had voldaan. Maar daar bleef het niet bij. Velen hunner, bijna allen, sloten zich bij de Fuller Ave. gemeente aan en al spoedig, onder leiding van genoemden kerkeraad, werd er, in een daarvoor geschikt gebouw, geregeld godsdienstoefening, alsmede catechisatie voor de jeugd gehouden. Het aantal gezinnen groeide gestadig aan en in overleg met den kerkeraad werd besloten stappen te nemen om als zelfstandige gemeente zich te openbaren. Men riep vervolgens de hulp van de commissie der Classis in om op genoemden tijd mede behulpzaam te zijn in de organisatie. Op verzoek der commissie sprak Ds. Hoeksema een predikatie uit. Zijn Eerwaarde nam tot tekst Jesaja 21:11 en 12. De last van Duma. Men roept tot mij uit Seir: Wachter! wat is er van den nacht? Wachter! wat is er van den nacht? De wachter zeide: De morgenstond is gekomen, en het is nog nacht; wilt gijlieden vragen, vraagt, keert weder, komt. Deze treffende en zeer passende predikatie in haar geheel weer te geven is, vanwege de plaatsruimte, niet mogelijk. Enkele gedachten willen we u meedeelen. In de eerste plaats blijft het een open vraag, volgens spreker, wie toch wel de man geweest is, die hier staat te roepen. Het is mogelijk dat degene, die hier roept een Israeliet was, die voor tijd en wijle zijn genot zocht in Edom, maar bij wien nu de vraag naar het licht te Sion ontstoken weer opkwam. Anderen zien in hem een Edomiet, die ontdekt aan den duisteren nacht der zonde, gaat roepen om dat ontstoken licht. Weer anderen zien er het roepen in der wereld zonder meer. Toch ligt daar niet de beteekenis van den tekst. Wat hier Jesaja in zijn profetisch vergezicht getoond werd, is het licht dat in Sion schijnt en de duisternis rondom haar. Op de vraag: Wachter! wat is er van den nacht, is dan ook het antwoord feitelijk, de morgenstond is gekomen en ook de nacht. Die morgenstond is alleen te Sion, nergens anders, terwijl buiten haar de nacht is. Historisch is dat zeer duidelijk door al de eeuwen heen. Het begon alreeds in het ons allen bekende: Ik zal vijandschap zetten tusschen u en tusschen deze vrouw. De morgenstond was gekomen, maar ook de nacht. Zoo in den ondergang der oude wereld, niet alleen de morgenstond, maar beide, morgenstond maar ook de nacht. Niet anders was het bij het kruis van den Heiland. Het scheen geen morgen meer te zullen worden, doch voor eeuwig nacht te blijven, *maar de morgenstond kwam en ook de nacht.* En zoo blijft het tot in alle eeuwigheid toe. En wie hij ook moge zijn die roept: Wachter! wat is er van den nacht, die zij steeds geantwoord, de morgenstond is gekomen alleen daar waar Sion is en buiten haar is het nog steeds nacht. Daarom ook een profetische waarschuwing voor de kerk van onzen dag. Neen, niet de morgenstond is gekomen, en de nacht is er niet meer. Zoo wordt het wel gepredikt, maar zoo is het niet. Alleen daar, waar de morgenstond kwam ging in beginsel de nacht weg. Alleen in de kerke Gods is het licht opgegaan niet daarbuiten. Alleen van de Sionskinderen geldt, bij u werd het licht, in u is het licht, voor u is het licht. Immers zeide Hij die het Licht is, dat Hij is gezet tot een val en eene opstanding beide. Wie dan ook dat licht begeert, moet zich van de duisternis der zonde afscheiden. Die kan het immers in den nacht der zonde niet meer stellen?

Voor de gemeente die stond georganiseerd te worden, was het daarom dan ook van groot gewicht deze waarheid voor de aandacht te houden. Zij mag met ons met niets minder zich tevreden stellen, dan met de prediking, die op de vraag van wat is er van den nacht? luidde moet blijven verkondigen: De morgenstond is gekomen, en ook de nacht. En zij moet in belijdenis en wandel zich daardoor juist van de wereld doen onderscheiden, dat zij het aandurft om dat niet alleen voor elkander, maar ook in 't midden der wereld te blijven doen, hetzij dat ze daardoor meerderen trekke, dan wel, of zij met een klein hoopje overblijve. Wij hebben u slechts enkele dingen voorgehouden van wat dien avond een schoon geheel was. Het was een woord, dat niet koud liet, doch ons aangreep. Ernstig, maar ook bemoedigend voor hen bij wien in beginsel het licht van den morgen opging, de overgebleven duisternis ten spijt.

Na de predikatie werden de namen afgelezen van hen, die tot organisatie samenkwamen, met hunne huisgezinnen, en gingen de belijdende manslidmaten er toe over om uit hun midden mannen broeders te kiezen, die als voorgangers zouden dienen. Alles ging ordelijk, zonder de minste verstoring. Twee der broeders, Gritter en Van den Engel, werden gekozen voor ouderlingen, terwijl de broeders Van Antwerpen en Van der Weide als diakenen zullen dienen. Hierop werden zij door den president der commissie in hun ambt bevestigd en zongen we hen 's Heeren onmisbaren zegen toe.

Naar we vernamen, hebben alreeds meerdere zich bij de nieuwe gemeente aangesloten. Volgens de broeders is en bestaat er alle hoop voor groei in dat gedeelte der stad. Moge de Heere hen verder leiden en doen groeien, allereerst in inwendige, geestelijke

kracht, daaraan is toch wel allereerst behoefte, en zij het der gemeente dan vervolgens gegund, dat er meer zich mogen opmaken om de aloude Gereformeerde waarheid, dat de mensch niets en God alles is, met hen te belijden.

Het was ongeveer elf uur vooraleer de president de vergadering met dankzegging sloot. Het was een heerlijke avond geweest uit elk oogpunt en onder het naar huisgaan kwam onwillekeurig de vraag bij ons op: Wonder where next?

W. V.

The Wisdom of the World-- Foolishness

In our previous article under the above caption, we dwelt upon the apostle's exposure of the inward corruption of the Greco-Roman world of his time. According to the apostle this world had sunken low. The question was why Christ had to come into a world so degraded, so manifestly lost to all virtue, so hopelessly depraved and perishing; why the messengers of the gospel of peace could not go forth until the men of that world had developed into moral monstocities. The reason is obvious. Christ came to seek and to save the lost. And if at any time, so we wrote, the world appeared lost, it was at the time of His advent.

Only the elect, those reclaimed from death, will profit from the spectacle of a world smitten by the curse of a holy God. Before the eye of the called, sin, divine wrath, and judgment will rise as terrible realities. To such the gospel of redemption will be a most welcome message. As mixed with faith, it will induce them to flee from the wrath to come and to hide themselves in the Redeemer whose blood cleanses from all sin.

That this world was made to appear for the purpose of enhancing the glory of the truth, and of deeply impressing the believing mind, is evident from the writings of the apostles. It was with this world before their eye that they wrote and spake. We think of passages such as these:

Mortify your members which are upon the earth; fornication, uncleanness, inordinate affection, evil concupiscence, and covetousness, which is idolatry: for which things' sake the wrath of God cometh upon the children of disobedience: in which ye also walked sometime, when ye lived in them. And ye hath he quickened, who were dead in trespasses and sins; wherein in times past ye walked according to the course of the world, according to the prince of the power of the air, the spirit that now worketh in the children of disobedience; Among whom also we all had our conversation in times past, fulfilling the desires of the flesh and of the mind; and were by nature the children of wrath even as the others . . . This I say, therefore, and testify in the Lord, that ye henceforth walk not as other gentiles walk, in the vanity of their mind, having the understanding darkened, being alienated from the life of God through the ignorance that is in them, because of the blindness of their hearts: who being past feeling have given themselves over unto lasciviousness, to work all uncleanness with greediness.

Irrespective of the fact that according to the testimony of Scripture, the heathen world was inwardly corrupt and had sunken to the lowest possible level of excessive intemperance and crime, Christian historians generally have always insisted that this world nevertheless had its lofty and noble souls. The concensus of opinion seems to be that the greatest of these was Platonic Socrates. This personage has been raised to the third heavens by most every church narrator of renown. "Yet a far greater," wrote Neander, "more deep reaching and more universal influence on the religious life of man's spirit than it was ever in the power of Stoicism to exert, was destined to proceed from the Platonic philosophy. It dates its beginning from that man who appears to us as the forerunner of a higher development of humanity, as the greatest man of the ancient world, — one in whom the spirit of that world, going beyond itself, strove after a more glorious future, — from Socrates, whose whole appearance seems invested in a mystery and riddle, corresponding to his prophetic character. As it was his calling . . . to awaken in men wholly immersed in earthly things, that asperation after the godlike, which might lead them to Christ . . . . the Platonic Socrates came like John the Baptist before the revelation of Christ."

Professor Kurtz writes in this strain: "Plato, who died B. C. 348, with independent speculative and poetic power, wrought the scattered hints of his teacher's wisdom into an organically articulated theory of the universe, which in its anticipatory profundity approached more nearly to the Christian theory of the universe than any other outside the range of revelation. His philosophy leads men to an appreciation of his God-related nature, takes him past the visible and the sentual to the eternal prototypes of all beauty, truth, and goodness, from which he has fallen away, and awakens in him a profound longing after his post possession."

These are winged words. The question is whether facts will bear them out. Let us see. What did Plato do with God? Striped of all His virtues, reduced Him to an unthinkable abstraction, and thus cast Him into a great deep far beyond the apprehension of man. The excuse that Plato was a pagan without a special revelation does not hold here. That which may be known of God was also manifest in him; for God showed it unto him as well as unto any man. The invisible things of God, understood by the things that are made were seen by this pagan sage. That which may be known of God was manifest *in* him. What he saw of God

awakened his moral sense and led him on to the conclusion that God is, and is a Being worthy to be praised, served, and adored. Plato would not serve his Maker. All his thoughts were that there is no God. The truth about God he held in unrighteousness and changed into a lie. He refused to acknowledge God as God; deliberately concluded that God is not worthy to be held in remembrance and forthwith shut Him out of his thoughts and life.

The Platonic Socrates came like a John the Baptist before the revelation of Christ? It cannot be. His philosophy leads man to an appreciation of his God-related nature? Indeed not. But before we proceed with this, we let follow a few data on the man's life.

He was born on the island Aegina. He belonged to an aristocratic Athenian family, was called Plato, either because of his sturdy frame or broad forehead, cultivated music, wrote poetry, met Socrates through whom his love for philosophy was awakened. After the death of his master he left Athens to which city he returned some years later and gave instruction in the Academy. He died in 374 B. C.

His was a colossal intellect, if you will. Call him a genius of the first rank. But say that he was a evil genius.

True, on beauty, goodness, wisdom, truth, justice, all his thoughts turned as on so many pivits. And verily, from his writings, here and there, seem to animate a real pious spirit. "It is only the just life," says he, "that has any real worth. The consequences in the way of pain or pleasure make not the slightest odds. The good man who suffers unjustly, is still more to be envied than the tyrant who persecutes him. The wrong-doer who enjoys his ill-gotten gains unmolested is not the happier for his immunity; nay rather he is the more miserable, if he be not made to meet with retribution."

This teaching seems to be identical to the Biblical teaching that the just man alone is truly blessed.

But consider the thought coming to the surface in the following selection: "Parents and tutors are always telling their sons and their wards that they are to be just, but not for the sake of justice, but for the sake of character and reputation, in the hope of obtaining some of those offices and marriages and other advantages that Glaucon was enumerating as accruing to the just from a fair reputation; and they throw in the good opinion of the gods, and will tell you of a shower of blessings which the heavens as they say, rain upon the pious."

Plato has it, then, that a man should be just *for the sake* of justice, and not *for the sake* of God, and thus flatly denies that God is just, and the Author, Vindicator, and Rewarder of justice.

That man, in Plato's thought-system is the highest and only being with which we mortals have to do is evident from his delineation on the state. As concisely stated by Professor Rogers, they read: "The end of the state is the common good, and injustice makes this unattainable. It sets men at variance with their neighbor, and renders harmonious action for the welfare of the state impossible. Justice, then, is the condition in which each man has his own work to do, and does it without trying to go outside of his proper sphere, and take on himself the function which some one else is better fitted to perform; it is minding one's own business. Now in any self-sufficing state, there will be three classes of citizens needed. First, there is the working class, the farmers and artisans, on whose shoulders rests the burden of providing the material good without which life and civilization are impossible. The special virtue which belongs to this class is obedience, self-control, or temperance. Above them is the warrior class, on whom devolves the defense of the state against attack; and their chief virtue is of course, courage. And, finally, there are the rulers, who must be possessed, first of all, of wisdom, since upon them rests the decision as regards the policy of the state. Justice will consist in the proper co-ordination of the separate classes, each with its characteristic virtue. When each attends to its own business, and does not try to step outside the sphere which belongs to it, we have an ordered and harmonious whole, in which all the parts work smoothly together, not in the interest of one individual, or of one class only, but for a common good of all the citizens alike. And such a state is what we call a just state."

Consider the assertion, "the end of the state is the common good" of the citizens of the state. So, then, the end of the state is not God, but the state itself. And what in such a conception must be the highest good? In the final instance that condition in which each citizen of the state has three square meals a day, a roof over his head, and clothes wherewith to cover his body. A higher good than this, Plato knew nothing of. So, then, the end of the state, of man, is man himself, in particular his belly. No matter how much of a lover of Plato you may be, to this conclusion you will have to come.

But what about Plato's ethical ideal? someone may interpolate. Let us look at this ideal, as we may learn to know it from his famous figure of the charioteer and the winged horses: "One of these," in the words of Rogers, "is of noble origin, and the other of ignoble; and so naturally there is a great deal of trouble in managing them. The noble element is striving continually to mount to the region of the heavens, where it may look upon the images of divine beauty and wisdom that are proper to its nature; but the body is ever dragging it down to the earth and earthly delights. Now just as in the state, justice consists in the proper subordination of the different classes, so the just soul is one in which a similar subordination of parts exists; where the charioteer has got control of his steed, and can guide them to the heights of heaven; where the

body submits itself to the sway of the soul, the beast in man to that in him which is truly human."

At first glance the above reasoning may strike one as being a reasoning of true nobility. Consider, however, what divine beauty and wisdom, whose images the noble element in man, mounting to the region of the heavens, beholds, — I say consider what wisdom and beauty, according to Plato are. Are they to be though of as divine virtues, identical with the essence of God? Indeed not. In the conception of Plato, beauty and wisdom have existence apart from and alongside of God. General concepts are they, which Plato in order to think them was compelled to supply with a content. He did so, and the content he gave to truth and beauty turns out to be the issues of his own corrupt mind and thus a lie.

Consider, that creation (including man's moral sense) is the face of God in which we see His glories. To say, therefore, that God is not, to eject Him from His creation, is to deny the existence of true beauty, and truth and wisdom. To the unbelieving mind the heavens cease not only to declare the glories of God, but to declare any glory whatsoever. The content of real truth and wisdom of God. Hence, to dissociate wisdom and truth from God is to be compelled to give to these a content other than God — a content that must be and is an ugly lie.

This is evident enough from the sentiments coming to the surface in Plato's Republic.

We pass by Plato's conception of the origin of sin.

Let us now turn to Plato's social philosophy. Again in the words of Rogers: "His republic is an ideal fashioned by reason, and differing widely in many respects from anything that history has to show. Plato's Republic represents the carrying out, in the strictest and most logical way, of paternalism in government. Everything must bow to the supposed interest of the whole. To produce the right kind of citizen, there is devised a most elaborate, social machinery. In the first place, children are be examined at birth, and those who do not appear to be physically strong and perfect are to be put out of the way, with due regard to decency and order. The survivors are then to be subjected to the most rigid system of state education, whose provisions, when once established, are not to be altered by a hair. Ideally, even wives should be held in common, and children should be brought up by the state, and kept in ignorance of their real parents."

With your eye upon this page of Plato's republic, do you still have the courage to refer to this fabricator of the above social ideal as the divine Plato (Bavinck) the most noble Greek, the illustrious representative of the flower of paganism? Does it not appear from the above citations that after all his beauty and wisdom was fleshly, devilish?

Can't you see that ye cast a mean slur upon God as often as you say that Plato was a product of God's grace? Why not get the world and the devil before our eye as God sees them both. Why not freely admit that the wisdom of the world is foolishness indeed!

G. M. O.

De Nederlandsche Geloofsbelijdenis

Artikel VI

Onderscheid Tusschen de Kanonieke en Apocriefe Boeken

> Wij onderscheiden deze Heilige boeken van de Apocriefe, als daar zijn: het derde en vierde boek van Ezra, het boek van Tobias, Judith, het boek der Wijsheid, Jezus Sirach, Baruch, hetgene bijgevoegd is tot de historie van Ester, het gebed dér drie mannen in het vuur, de historie van Susanna, van het Beeld Bel en van den Draak, het gebed van Manasse, en de twee boeken der Makkebeen. Dewelke de kerk wel lezen kan, en daaruit ook onderwijzingen nemen, voor zooveel als zij overeenkomen met de Kanonieke boeken; maar zij hebben zulk een kracht en vermogen niet, dat men door eenig getuigenis van deze eenig stuk des geloofs of der Christelijke religie zoude kunnen bevestigen: zoo ver is het vandaar, dat zij de autoriteit van de andere, heilige, boeken zouden vermogen te verminderen."

Dit artikel wijst ons op den aard en het getal der Apocriefe boeken, alsmede op het gebruik dat de kerk des Heeren van deze boeken mag maken. Daar dit artikel wel negatief is, daar het ons wijst op iets wat wij *niet* mogen aannemen als regel voor ons geloof en leven, toch is het van groot belang, dat dit artikel in dit verband wordt opgenomen. Immers in de vorige artikelen werd beleden wat de inhoud is van ons geloof. De inhoud van alles wat wij gelooven is vervat in de H. Schriften. Daarop werden de boeken genoemd die in die H. Schrift zijn vervat. Vervolgens sprak de Kerk uit, dat die boeken allen geloofwaardig waren, daar zij alleen het onfeilbare getuigenis des H. Geestes waren. En daar er in den loop der geschiedenis der kerk ook meer en andere boeken werden verzameld, en door sommigen gebruikt en gelezen als het Woord Gods, doch na nauwkeurig onderzoek bleek, dat ze de geloofwaardigheid niet bezaten van de H. Schriften, zoo bleek ook de noodzakelijkheid om een bijzonder artikel te wijden aan de verwerping van de niet-Kanonieke boeken. Zoo dragen ze ook den naam *Apocriefe* boeken.

Het woord Apocrief beteekende oorspronkelijk: iets dat verborgen is. Zoo werd dit woord later ook toegepast op iets dat moeilijk was te verstaan, en in dien zin een verborgenheid. En nog later werd dit woord ontwikkeld, zoodat het werd toegepast op een groep menschen, die de verborgene dingen verstonden, in tegenstelling van den breederen kring der menschen die niet werden ingeleid in die verborgene beteekenis

der dingen. Zoo werd reeds in het Boek van Daniel dat woord gebruikt en vertaald door de LXX, als ziende op de verborgene dingen van den droom van Nebukadnezar, die wel door Daniel werden verstaan en geopenbaard, maar voor de wijzen van het land "verborgen" (*Apocrupha*) waren.

Doch deze beteekenis werd niet gehecht aan dit woord toen het in gebruik werd genomen door de oude kerkvaders. Immers in de kerk erkend men niet een kleine ingewijde groep, die de verborgene dingen kennen en een breederen kring van geloovigen die niet zijn ingeleid. Het Evangelie werd in de vroege geschiedenis der kerken gepredikt en verkondigd aan de armen en onwijzen, en niet slechts sommigen in de kerk des Heeren, maar *allen* aanschouwen nu de heerlijkheid des Heeren met ongedekten aangezichte. Daarom werd dit woord langzamerhand in de geschiedenis gebruikt om die boeken te kenmerken, die niet in de Heilige Canon thuis behooren. Want die boeken bevatten vreemde, ongerijmde dingen, die niet te verstaan waren in het licht van de kanonieke boeken. Daarom mocht men die boeken niet openlijk in de gemeente lezen of gebruiken, zooals de kanonieke boeken. Ze werden dus niet geheel verworpen als zonder eenige waarde, maar het geloof der kinderen Gods kon zich niet vinden in deze geschriften, en om verschillende redenen, die wij straks zullen noemen, mochten ze niet op gelijke voet staan met de Heilige Schriften. Daarom zegt dit artikel ook, dat wij ze wel mogen lezen en onderwijzingen daaruit nemen, voorzoover ze overeenkomen met de kanonieke boeken, doch nooit mag door die boeken eenig stuk des geloofs worden bevestigd. Intusschen zouden we willen recommendeeren, dat wij inzonderheid de boeken van de Makkabeën lezen, daar wij veel kunnen leeren aangaande het leven van Israel tusschen Maleachi's tijd en den tijd van Johannes de Dooper.

De Roomsche en de Grieksche kerken namen deze Apocriefe boeken aan en beschouwden ze als kanoniek. Doch de Dordtsche vaderen en de mannen der Reformatie gebruikten ze als een apart bundeltje, geschreven tusschen de twee Testamenten van onzen Bijbel. Doch in de laatste jaren verschijnen ze zelfs niet meer in den Bijbel, noch tusschen de twee Testamenten, noch achter de kanonieke boeken.

De gronden waarop men de Apocriefe boeken verwerpt en niet voor kanoniek aanneemt zijn de volgende:

1. Zij zijn niet in den Hebreeuwschen Canon opgenomen. Dit is opmerkelijk daar de Apocriefe boeken (althans de meesten) moeten zijn geschreven vóór de komst van Christus in het vleesch. Indien ze dan een plaats moesten innemen in de H. Canon, dan is het onverklaarbaar dat de Kerk van de oude bedeeling ze niet opnam in den Bijbel. Inzonderheid daar de inhoud en de personen van deze boeken in nauw verband staan met de geschiedenis van de schrijvers van de kanonieke boeken. Hoe dit ook zij, ze waren niet in den Hebreeuwschen Canon, en werden dus nergens en nooit genoemd door de Farizeën en Schriftgeleerden in hunne twistgesprekken met Jezus. Immers, daar deze vijanden van Jezus zich menigmaal beriepen op de Schriften van het Oude Testament als ze in dispuut waren met onzen Heiland, ze zouden toch ook zich hebben beroepen op deze geschriften, indien ze in den Hebreeuwschen Bijbel waren. Dus ook de Joodsche Kerk erkende deze boeken niet. Ze werden nooit voorgelezen of verklaard in de synagoge. Niet door de Schriftgeleerden, noch ook door Jezus. Jezus erkent ze niet.

2. Zekere uitspraken in deze Apocriefe boeken geven klaarblijkelijk te kennen, dat ze niet zijn geschreven door heilige mannen, die geleid zijn door den H. Geest, in den zin waarin dit woord in betrekking tot de Bijbelschrijvers genomen wordt. Tot staving van dit bezwaar lees slechts I Machb. 4:46; 9:27; II Machb. 2:24.

3. Ten derde vindt men in de meeste dezer boeken vele onware, ongerijmde, fabelachtige en met Gods Woord strijdige zaken, zoodat de inhoud principieel en materieel verschilt van den inhoud der kanonieke boeken.

4. En ten slotte, heeft ook de oude Christelijke kerk ze niet voor goddelijk erkend. Daar dus de belofte aan de kerk van alle eeuwen gegeven is: Hij (namelijk, de H. Geest) zal u in alle waarheid inleiden; en zij deze boeken niet hebben opgenomen in *het Boek der Waarheid,* zoo mogen we daaruit afleiden dat de Apocriefe boeken ons niet zijn gegeven tot een "norm" of regel des geloofs en des levens. Zulk een regel is en blijft alleen het goddelijk Woord, de Heilige Schrift.

L. VERMEER.

God, the Knowing One

No one can teach God knowledge; no one can tell Him anything at all. He is God. His intelligent will is the efficient cause of the existence and subsistance of things that be, Himself excepted. He created, preserves and governs all things according to His holy will, so that nothing happens in this world but by His appointment. He keeps all things so under His power that not a hair of our head, nor a sparrow can fall to the ground without His will.

God makes history. The events of the day are but the realization of His eternal deliberations. He brings to pass what He has spoken; He does what He has purposed (Isaiah 46:10). His counsel stands and He will do all His good pleasure; calling a ravenous bird from the east, the man that executeth His counsel from a far country (Isaiah 9).

God is first cause of the various phenomena in nature. He covereth Himself with light as with a garment. He stretches out the heavens like a curtain, and layeth the beams of His chambers in the

waters. He maketh the clouds His chariots, and walketh upon the wings of the wind. The foundations of the earth are laid by Him, that it should not be removed forever. He covers it with the deep as with a garment: the waters stood above the mountains. At His rebuke they fled; at the voice of His thunder they hasted away. They go up the mountains; they go down the valleys unto the place which He founded for them. God has set a bound that they may not pass over; that they turn not again, to cover the earth. He sendeth the springs into the valleys, which run among the hills. He watereth the hills from His chambers; the earth is satisfied with the fruit of His works. He causeth the grass to grow for the cattle and the herb for the service of man; that he may bring forth food out of the earth; and wine that maketh glad the heart of man, and oil to make his face to shine, and bread which strengtheneth man's heart. He appointeth the moons for seasons: the sun knoweth his going down. He makes darkness and it is night . . . . He looketh on the earth and it trembleth: He toucheth the hills, and they smoke (Ps. 104).

We conclude that the sum-total of things made, plus the things being made to transpire, do not teach God knowledge. Man and the angel cannot teach God. Being creatures they need to be taught. Neither is there another god at whose feet our God placed Himself to be informed. It must be then that God's knowledge is original with Himself, and at once self-knowledge. Knowing Himself, He knows all there is to be known, and taught by none is the teacher of all.

As to man, he is creature and not creator. Hence, he must be told, informed, taught. Being equipped with capacities for knowing, he can be taught. He understands God when the latter speaks. Placing himself at the feet of God, man will know. He has no knowledge original with himself. What he knows is a gift of God. Thrown on his own resources, and left to himself, man can know nothing. It cannot be otherwise, for he is but a creature. The ideas embodied in things made are not his, but God's. The glory which the heavens declare is the glory of the Creator, not of the creature. The firmament showeth *God's* handiwork, *His* speech it is which day unto day uttereth. Night unto night showeth knowledge of the Architect of the universe. If man refuses to listen to the speech of God, it is night in his soul. Such are the plain teachings of Scripture. Said the Lord unto Job: "Gird up thy loins now like a man; for I will demand of thee, and answer thou me, where wast thou when I laid the foundations of the earth? Declare if thou hast understanding. Who hath laid the measures thereof, if thou knowest, or who has stretched the line upon it? Whereupon are the foundations thereof fastened, or who laid the cornerstone thereof? When the morning stars sang together, and all the sons of God shouted for joy? Or who shut up the sea with doors, when it break forth as if it hath issued out of the womb? When I made the cloud the garment thereof and thick darkness a swaddling band for it . . . . ? Hast thou entered the springs of the sea, or hast thou walked in the search of the depth? Have gates of death been opened unto thee, or hast thou seen the doors of the shadow of death? Hast thou perceived the breadth of the earth? Declare if thou knowest it all. Where is the way where light dwelleth, and as for darkness, where is the place thereof? Knowest thou it because thou wast then born, or because the number of thy days is great? Hast thou entered into the treasures of the snow, or hast thou seen the treasures of the hail . . . . ? By what way is the light parted, which scattereth the east wind upon the earth? Hath the rain a father, or who hath begotten the drops of dew? Out of whose womb came the ice: and the hoary frost of heaven, who hath gendered it?" (Job 38).

We conclude that man *knows as man.* His ideas are not original with him. There is but one such foundation of knowledge, namely, God. Men must be taught by Him. All men — the farmer and the craftsman as well as the theologian. Attend to the Scripture: "Give ye ear and hear my voice; hearken and hear my speech. Doth the plowman plow all day to sow, doth he open and break the clods of ground? When he hath made plain the face thereof, doth he not cast abroad the fitches, and scatter the cummin, and cast in the principal wheat and the appointed barley and the rye in their place? *For his God doth instruct him to discretion and doth teach him.* For the fitches are not threshed with a threshing instrument, neither is a cart wheel turned about upon the cummin with a rod. Bread corn is bruised; because he will not ever be threshing it, nor break it with the wheel of his cart, nor bruise it with his horsemen. *This also comes from the Lord of hosts, which is wonderful in counsel, and excellent in working* (Isaiah 28:23-29).

The Lord, then, has no need of man's approval or advice for He is the Lord, and man is creature. Yet to such as are His friends, the Lord, great, wise, and mighty, pours out His heart, reveals His secrets. There is a revelation of Jesus Christ, which God gave unto him, to shew unto His servants the things which must shortly come to pass. And these friend-servants approve of what the Lord is about to do and praise His name for his righteous judgments. They say, We give thee thanks, O Lord God Almighty, which art, and wast, and art to come, because thou hast taken to thee thy great power, and hast reigned. And the nations were angry, and thy wrath is come, and the time of the dead that they should be judged, and that thou shouldest give reward unto thy servants, the prophets, and to the saints, and them that fear thy name, small and great; and shouldest destroy them which destroy the earth (Rev. 2:17, 18). In the praise of His friends — a praise which He, to be sure, prepares, the Lord takes keen delight.

G. M. O.

Ingezonden

Geachte Redactie!

Is er een weinig plaatsruimte in ons blad? Gaarne zouden we het onderstaande geplaatst zien.

Er mag wel gezegd worden, dat Ds. Vermeer en nu ook Ds. De Jong aan het schrijven gingen in ons blad. De andere Westersche leeraars volgen nu ook wel.

Nadat we het schrijven van Ds. De Jong over het beroepen van Zendeling-leeraars eenige malen hadden gelezen, vooral ook omdat Ds. De Jong schreef, dat als er broeders zijn, die een andere beschouwing hebben, deze dan maar moesten schrijven, bieden we gaarne het volgende aan.

De behoefte aan een of meer Zendeling-leeraars is ontzettend groot. Het terrein is ook groot en de velden zijn wit om te oogsten. Op vier verschillende hoeken van deze groote wereldstad (Chicago) zijn tien Christelijke Gereformeerde Kerken en ook wel acht of tien Dutch Reformed Churches. Allen groote gemeenten.

Ds. G. Vos hield eens een keer een rede bij ons. Hij sprak over: Toen Israel van Gods Woord afweek, kwamen de roovers en beroofden hem. Zoo gaat het hier met de kerk. We weten, dat ze allen leeren: genade een aanbod. Ik zeg niet te veel, als ik beweer, dat de menschen bij het verlaten van de kerk op Zondag de gedachte hebben meegekregen: God wil alle menschen in den hemel hebben; het ligt maar aan den mensch.

Thuis luisteren ze over de radio naar den Evangelist Paul Rader en naar de predikers van Moody, die volslagen den vrijen wil prediken en ook Chiliasten zijn. Een oud-ouderling van een Dutch Reformed Church alhier zeide, toen met hem over de verkiezing en verwerping werd gesproken: "U maakt God tot een tiran." En hij gaf deze vaderlijke vermaning mee: "Man, luister toch wat meer naar Moody!"

Een andere broeder van de Chr. Geref. kerk zeide: Het gaat me niet best naar den zin, dat onze predikanten niet wat meer preeken over dat Duizendjarige Rijk." Hij luisterde daar met genoegen naar over de radio des Zondags. En de man zat vol van den vrijen wil. Er is nu in Englewood, vlak bij de Chr. Geref. kerk, een "Open Door Mission." Daar is een leeraar, die den kinderdoop loochent, volslagen Chiliast is en natuurlijk volkomen den vrijen wil leert. Men zegt, dat er Zondagsavonds een paar honderd menschen heengaan te luisteren. Ze zijn in de kerk niet tevreden, omdat ze de waarheid niet meer hooren. Nu luisteren ze daar en worden al verder en verder van het Woord afgebracht.

Dr. Impeta van Kampen zegt terecht: de Christelijke wereld is zoo vol Pelagianisme, dat we God wel mogen bidden, dat Hij ons een rots doe blijven temidden der woeligste golven.

Wij, inplaats van de "Open Door Mission" moesten daar elken Zondag dienst hebben. En ook in Roseland en aan de West Side en in Cicero. Op vier plaatsen in deze groote stad moesten we aan het werk. O, kon Ds. Hoeksema op deze vier plaatsen hier maar eens een jaar werken!

Zoo is het ook in 't Oosten van ons land en ook op vele plaatsen in het Westen, waar we nog geen gemeenten hebben. Alles is er thans rijp voor.

Waarom zendelingen uitsturen en aan het werk? Omdat ze evenals Gods volk in de oude bedeeling door Gods genade het uitroepen: O, Jeruzalem, zoo ik u niet verheffe boven het hoogste mijner blijdschap; eerder vergete mijne rechterhand zichzelve! Want die drie punten, die aan de belijdenis zijn toegevoegd, zijn vele menschen onbekend. Een vrouw zeide: "Ik weet niet waarover het gaat in die *negen* punten." De Heere legt het op onze schouders, om hun de oogen te openen. Nu.

Moet de financieele druk dit belemmeren? Als een kind doodelijk ziek is en het kan alleen door een operatie genezen worden, maar dit moet vijf honderd dollars kosten en de vader van het kind is arm, dan zegt hij niet, dat er geen geld voor is, maar hij roept uit: maar gauw! het geld komt er wel! Zoo is het ook met het uitzenden van zendelingen. God zal wel voor die zendelingen zorgen. Als Ik u uitzond zonder buidel en zonder male, heeft u ook iets ontbroken? En zij zeiden: niets.

Toen de Heere tot Israels profeten zeide: Gaat heen en zegt tot dit volk! was er geen financieele druk, die dit belette en hen ooit verhinderde voort te gaan. Het kan wel eens gebeuren, dat de tijden nog minder worden. En dan kunnen zulke zendelingen ook wel eens niet al te best hun brood hebben. En daar worden ze op school ook wel op voorbereid. Ds. Ophoff zeide eens een keer in de klas: "het kan wel eens gebeuren, dat jullie met versleten kleeren moet zitten studeeren."

We hebben verleden jaar vijftig cent per huisgezin betaald aan de zendingskas. Als we eens tien dollar per huisgezin in het jaar betaalden, dan zeide nog niemand onzer, dat hij geen brood had. En als het nog meer was, kwam het er ook.

Laat ons voortvaren en volharden.

Geen financieele druk houde ons terug. Als er dan geen geld is, dan maar zonder geld. Ik vertrouw, dat God zeer spoedig een kleinen wijngaard zou schenken aan dien dienstknecht, die er hier of elders zonder buidel en male op lostrok en die zou ook wel zorgen, dat hij in zijne behoeften zou kunnen voorzien.

Wel moet er met tranen gezaaid worden en veel geleden worden en een bangen strijd gestreden worden, maar ter goeder ure is 't ook met gejuich maaien.

D. Kort

Oak Lawn, Ill.